repertoár
malé scény
ročník 6
1968

1

rms

VYSTAVUJE

CHAVAL

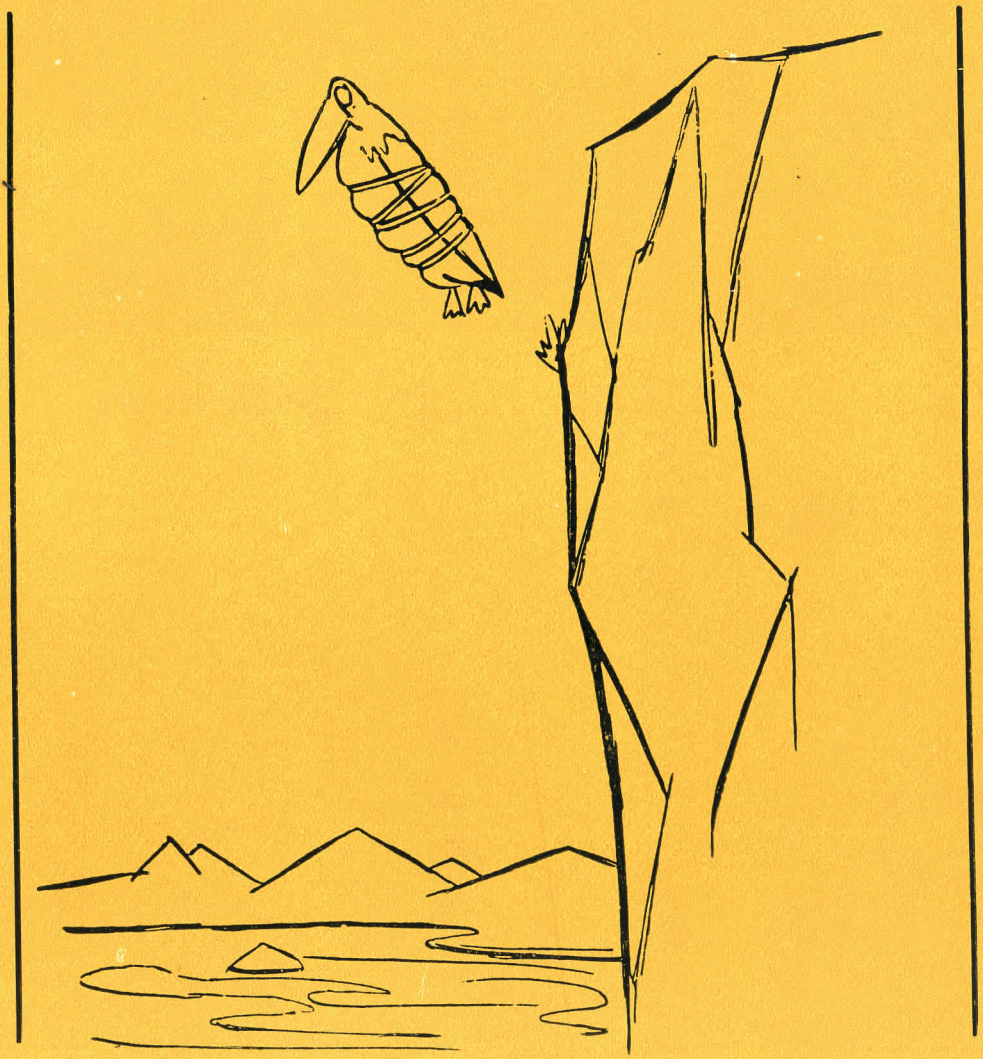

CAMI

Pierre-Henri Cami (1884–1958), zápasník s býky, neúspěšný herec, který zakotvil jako věčný přispěvatel nejrůznějších francouzských časopisů, kde publikoval zejména v době mezi dvěma válkami spoustu svých vždy dramatickou formou psaných humoresek a také seriály karikatur. Charlie Chaplin ho označil za „největšího humoristu světa" zejména také pro jeho první filmové pokusy, s nimiž konkuroval Maxu Linderovi.

PŘELOŽIL JIŘÍ KONŮPEK

OPILCOVO DÍTĚ aneb MALÝ MSTITEL

První dějství

„Ubohá matka — Hodné dítě"

Scéna představuje ubohý příbytek

HODNÉ DÍTĚ *(samo)*: Když tě byla pracovala bez chvilky odpočinku po celý boží týden, má ubohá matka se odebrala odevzdat sedm tisíc zhotovených potítek pod paží do svého konfekčního podniku. Zatímco můj nehodný otec se opíjí po hospodách na starém městě.

UBOHÁ MATKA *(vchází)*: Již jsem zpátky. Mé drahé dítě, uškubla jsem ze své hubené mzdy několik krejcarů, abych ti koupila tuto skromničkou hračku.

HODNÉ DÍTĚ *(bere si hračku)*: Ó, to je ovčín s malým ovčáčkem, s malou ovčačkou, s malými ovečkami s růžovými pentličkami a se zelenými stromečky na kulatých dřevěných podstavečcích!

UBOHÁ MATKA: Dnes máme sobotu. Tvůj hanebný otec se vrátí opilejší než obvykle. To zase padne ran v našem ubohém příbytku!

HODNÉ DÍTĚ: Ach, kdyby mi bylo sedm nebo osm let, to bys viděla, jak rychle bych tě osvobodil z područí tvého katana. Četl jsem v novinách, do nichž balíš své dílo, o hrdinských činech těch hodných dětí, které proženou otci hlavu kopím, aby osvobodily svou matku, nebo které probodnou dýkou matku, aby osvobodily otce. Příklad těch malých mstitelů mě pronásleduje ve dne v noci. Ale běda! Je mi teprve šest a půl. Revolver by byl ještě příliš těžký pro mé útlé dětské ručky.

UBOHÁ MATKA: Drahoušku! Smiřme se s osudem. Snášejme bez reptání urážky, ústrky a rány tvého hanebného otce. Jdi spat. Já půjdu do vedlejšího pokoje, abych

šila celou noc potítka. *(Odejde do vedlejšího pokoje)*

HODNÉ DÍTĚ *(samo)*: Je slyšet vrávorající kroky po schodech. To je můj otec hanebník. Bude chtít jako obvykle vniknout do pokoje, kde pracuje má matka, aby ji omráčil ranou boty. Ach ne, už je toho příliš. Číš trpělivosti překypěla. Postavím se na její obranu.

Druhé dějství

„Surovec"

Stejná dekorace

HANEBNÝ OTEC *(vstoupí vrávoraje)*: Kde je matka?

HODNÉ DÍTĚ: Matka pracuje ve vedlejším pokoji, aby vydělala náš chléb vezdejší. *(Hanebný otec zamíří k pokoji, kde pracuje matka. Hodné dítě mu roztaženýma rukama zahrazuje cestu)* Hanebný otče, neprojdeš!

HANEBNÝ OTEC: Já že neprojdu, červe?

HODNÉ DÍTĚ: Ne! Bij mě, když jsi tak zlý, ale neznásilňuj matinku!

HANEBNÝ OTEC *(bije syna)*: Tu máš! Tu máš! Tu máš! *(Když zpozoruje ovčín)* Ovce? Ovce v mém domě? Tak, já ti ukážu, jak si vedu s ovcema! *(Rozdupe ovčín)*

HODNÉ DÍTĚ *(se slzami v očích)*: Můj ubohý ovčín! *(Stranou s radostí)* Ó, štěstí! Můj hanebný otec, znaven rozdupáním ovčína, se natáhl na postel. Spí už hlubokým spánkem bezstarostného hovada. Matka nebude dnes večer bita. Ó, kdy připadnu na to, jak ji osvobodit trvale? Kdy? Snažme se něco najít.

HANEBNÝ OTEC *(ze sna nahlas)*: Ovce v mém domě? ... Ovce!

Třetí dějství

„Nápad dítěte"

Stejná dekorace. O hodinu později

HODNÉ DÍTĚ: Můj hanebný otec stále spí. Ani strašlivá bouře, která vypukla, ho nevzbudila. Hrom strašlivě burácí a má ubohá matka šije potítka ve vedlejší místnosti. Ach, jaká to strašlivá noc pro dítě teprve šestapůlleté! Už půl hodiny hledám prostředek, jak zachránit matku před katanem, který z ní činí mučednici.

HANEBNÝ OTEC *(nahlas ze sna)*: Ovce? ... Ovce v mém domě!

HODNÉ DÍTĚ: Netvor mluví ze spaní. Ó, mé ubohé malé ovečky! V sinalých zásvitcích blesků vidím svůj ovčínek, který otec tak nelítostně rozdupal. Jen jeden malý stromek unikl zkáze. *(Sebere ho)* Ó, je to pokyn Prozřetelnosti? Náhlá myšlenka bleskla mou hlavou dítěte. Právě jsem našel prostředek, jak se zbavit toho hanebného otce a manžela. Vykročme potichoučku a postavme stromeček z mého ovčína na čelo mého spícího otce. *(Staví stromeček na čelo opilce)* V jedné školní knížce jsem četl, že blesk zabíjí osoby, které si stoupnou pod strom za bouře.

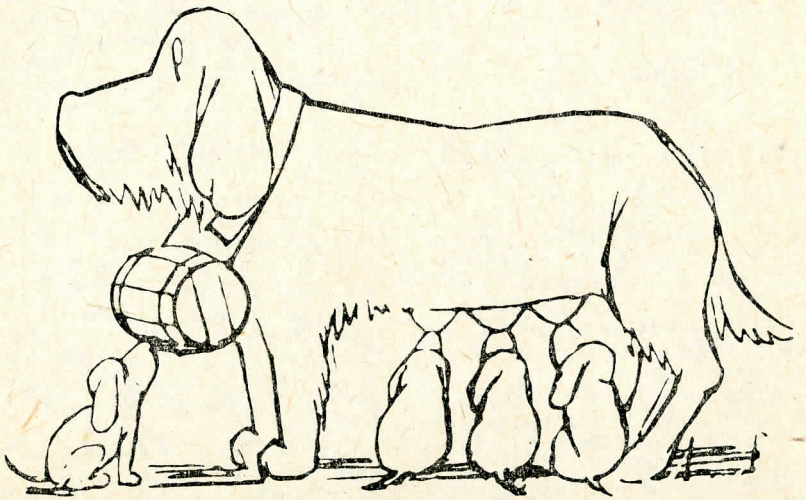

Vzdalme se. *(Vzdálí se. Zazní strašlivý úder hromu. Blesk se sveze na stromeček a rozdrtí hanebného otce)*

UBOHÁ MATKA *(přiběhne)*: Nebesa? Co se to děje?

HODNÉ DÍTĚ: Maminko, buď šťastná! Tatíček je na uhel!

ODHALENÍ, KTERÉ PŘIŠLO POZDĚ

Prolog

„Dítě hříchu"

Před feudálním zámkem

VELMOŽ: Skrývám pod svou temnou pláštěnkou plod hříšné lásky mé vznešené družky. Tento syn zplozený v cizoložství musí zmizet. *(Zpozoruje selského chámu)* Hej, chrapoune!

SELSKÝ CHÁM: Co si panstvo přeje?

VELMOŽ: Jaké je tvé poslání, chrapoune?

SELSKÝ CHÁM: Jsem komisionář.

VELMOŽ: To jsem padl na pravého! Svěřím ti něco do komise: chop se tohoto dítěte a běž je hodit do vody. Byl bych to vykonal sám, ale řeka je dosti daleko a cítím se dnes večer trochu unaven.

SELSKÝ CHÁM: Fakt je, že jsme měli dnes odpoledne úmorné vedro.

VELMOŽ: Nuže! Tady máš hrst zlaťáků a pospěš! Ach, byl bych zapomněl. Přivaž mu kolem krku velký kámen.

SELSKÝ CHÁM: Ó, to je zbytečné. Ve svém věku určitě neumí plavat.

VELMOŽ: Učiň, co ti říkám! *(Stranou)* Ten troup netuší, že to dítě je syn potapěče... a tak z atavismu... člověk nikdy neví.

První a poslední dějství

„Přiznání"

O dvacet let později. V příbytku selského chámu

SELSKÝ CHÁM *(na smrtelném loži)*: Přistup trochu blíže, Izabelo, cítím, že mé poslední vydechnutí se už kvapem blíží. Odhalím ti tajemství tvého zrození. Je tomu už dvacet let (jak ten čas letí!), bohatý velmož mě pověřil, abych utopil dítě. Já ale neměl odvahu vykonat ten ukrutný zločin. To ubohé neviňátko bylo tak roztomilé ve svém povijánu, že jsem se rozhodl je přijmout za své. Jen abych je lépe skryl a uchránil před jakýmkoliv pátráním, měl jsem geniální myšlenku přestrojit je za děvče. Dítě tak vyrostlo, oděno v ženských šatech, v naprosté nevědomosti o svém skutečném pohlaví. A to dítě, Izabelo, to jsi ty! Ano, dnes se to máš dovědět: „Má dcero, jsi chlapec!"

IZABELA *(se zhroutí)*: U čerta! To jste mě nemohl upozornit dříve?! ... Mám milence!!!

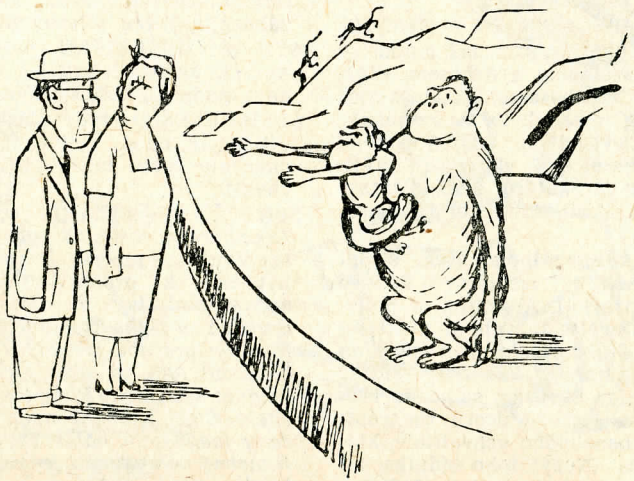

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ

První obraz

„Únos"

Scéna představuje krčmu U žvatlajícího pstruha

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(na prahu dveří)*: Hola! Čertovský krčmáři! Můžeš nás tu ubytovat, mě a mého lokaje?

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ: Ano, pane šlechtici. Vstupte. Máme už v domě krásnou aristokratickou společnost.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Jakou společnost?

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ: Mám tu čest poskytovat v této chvíli nocleh vznešenému starci, jeho jediné dceři a jeho sluhovi-křeslu.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Sluhovi-křeslu?

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ: Ano. Je to věrný sloužící vznešeného starce. Jednoho dne prudký výbuch hněvu vznešeného starce urval věrnému sluhovi obě ruce i nohy. Aby mohl nadále sloužit svému pánu, dal si přidělat místo uražených paží dvě opěradla od křesla.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Dvě opěradla od křesla?...

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ: Ano, dvě dřevěná opěradla. Pak, jako náhradu za své nebožky nohy (Bůh buď milostiv jejich duši), si dal přidělat rovněž dvě fotelové nohy opatřené kolečky. Tak je užitečný svému pánovi a slouží mu za sedadlo. Ale tišeji Právě sem přichází vznešený stařec.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(k vznešenému starci)*: Dovolte, abych se vám představil, pane. Jsem syn Tří mušketýrů.

VZNEŠENÝ STAŘEC: Syn Tří mušketýrů?

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Ano. Má matka se jednoho dne seznámila s Athosem, d'Artagnanem a s Porthosem. Tři mušketýři byli krásní. Má matka byla také krásná! Zkrátka jsem výsledkem toho šťastného setkání. Spojuji v sobě vlastnosti „SVÉHO OTCE", Tří mušketýrů. Mám d'Artagnanovu odvahu, Porthosovu sílu a Athosovu skromnost.

VZNEŠENÝ STAŘEC: Mnoho jsem slyšel vyprávět o „PÁNECH" vašem otci. Pánové váš otec byli proslulí. Ale cítím se poněkud unaven. Dovolte, abych si píkl na sluhu. *(Píská. Sluha-křeslo se přisune na kolečkách za starce. Vznešený stařec usedne do křesla)* Skrývám se v této krčmě, abych svou jedinou dceru zachránil před slíděním hanebného uchvatitele, který ji chce unést. Nebýt toho bídníka, žil bych si klidně na zámku svých předků a obíral bych se svou drahou sbírkou „falešných tónů".

SLUHA-KŘESLO *(vyskočí)*: Pane markýzi, vstaňte, vstaňte! Cítím, že dostávám záchvat. Vstaňte!

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Jaký záchvat?

VZNEŠENÝ STAŘEC *(překotně se zvedá)*: To nic. Můj ubohý sluha-křeslo je stižen od jisté doby neovladatelnými záchvaty hybnosti. Jakmile ucítí, že na něho jde záchvat, honem mě upozorní.

HLAS JEDINÉ DCERY: Otče! Otče! Pomoc! Pomoc!

VZNEŠENÝ STAŘEC: Hrom a peklo! Unášejí mou jedinou dceru!

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Můj meč stojí vždy ve službách slabých a utlačovaných. Vpřed! Vzhůru na hanebného únosce!

Druhý obraz

„Pronásledování"

Scéna představuje cestu před hostincem

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(na prahu hostince)*: Svým dalekohledem jsem zpozoroval hanebného únosce na obzoru.

VZNEŠENÝ STAŘEC *(úzkostlivě)*: Co dělá?

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Sestupuje s koně a uhlazuje cestu.

VZNEŠENÝ STAŘEC: Uhlazuje cestu?

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Ano, stírá stopy svého koně střídkou chleba. Nesmíme ztrácet ani minutu. Mám ostatně nápad. *(K přeuctivému krčmáři)* Mohl bys mi zapůjčit magnet, příteli?

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ: Ano, velmoži. Zde je magnet, kterého užívám, abych přitahoval zákazníky z řad železných rytířů.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(bere magnet)*: Díky. *(K svému lokaji)* A ty zůstaň zde, abys podpořil vznešeného starce.

SLUHA-KŘESLO *(řve)*: Záchvat mě chytá! Cítím jak neodolatelná touha běhat zachvacuje celou mou bytost! Záchvat mě chytá!

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Ó, mám nápad. *(Skočí rozkročmo na ramena sluhy-křesla)* Využijme toho záchvatu neovladatelné hybnosti k pronásledování hanebného uchvatitele! *(Jako bruslař na kolečkových bruslích se sluha-křeslo vyřítí plnou rychlostí na prašnou silnici)* Však my ho dostihnem! Ach, už jsme na dostřel! *(Hodí magnet mezi nohy koně hanebného uchvatitele. Čtyři okované nohy koně se přitaženy magnetem náhle spojí. Kůň klesne. Hanebný uchvatitel s jedinou dcerou vznešeného starce spadne)*

HANEBNÝ UCHVATITEL *(se zvedá)*: U satanáše, mého patrona! Teď si to rozdáme, pane napravovateli křivd!

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(ho probodává mečem)*: Tedy zhyň, hanebný uchvatiteli!

JEDINÁ DCERA: Ach, můj zachránce! Můj zachránce!

SLUHA-KŘESLO: Poplach! Všichni přátelé hanebného uchvatitele se sbíhají, aby pomstili jeho smrt.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Zpět! *(Položí jedinou dceru přes opěradlo sluhy křesla a jediným skokem se vymrští na ramena pojízdného sluhy)*

SLUHA-KŘESLO *(pozvedá oči k nebi)*: Pane! Učiň, aby můj záchvat neodolatelné hybnosti trval dosti dlouho a umožnil mi přivézt zpět jedinou dceru jejímu otci. *(Jede rychle, pobízen hlasem a ostruhami syna Tří mušketýrů)*

Třetí obraz

„Profil, jejž vytvořila sama Prozřetelnost"

Scéna představuje krčmu U žvatlajícího pstruha

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(sestupuje se sluhy-křesla)*: Zde je vaše jediná dcera, vznešený starče. Ale pronásledují nás. Myslete na obranu.

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ *(zděšeně)*: Pánové, tlupa maskovaných mužů obklopuje dům a pokouší se proniknout do dvora.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Mordias! Zapomněl jsem svůj meč v břiše hanebného uchvatitele! Nemám meč!

VZNEŠENÝ STAŘEC: Běda! Já také ne! Strčil jsem tuhle v roztržitosti meč do futrálu na deštník, který jsem zapomněl v kavárně.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Osud! Co počít?

SLUHA-KŘESLO *(ke krčmáři)*: Rychle! Váš perořízek! Seřízněte opěradla mého křesla do špičky.

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ *(když ho poslechl)*: Hotovo a vykonáno. Vaše opěradla jsou teď jako dva rohy.

SLUHA-KŘESLO: Přesně tak! Svými opěradly-rohy udržím nepřátele po několik minut v uctivé vzdálenosti.

VZNEŠENÝ STAŘEC *(dojat)*: Statečné srdce! *(Dívá se z okna)* Jaká odvaha! Už je na dvoře, vyráží proti maskovaným banditům!

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ *(v okně)*: Nepřátelé užívají svých pláštíků jako praví toreadoři, aby se vyhnuli strašlivým opěradlům-rohům!

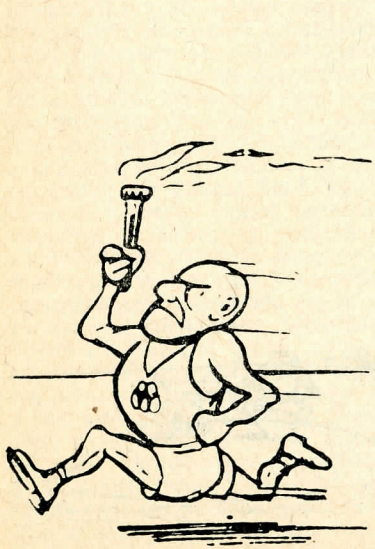

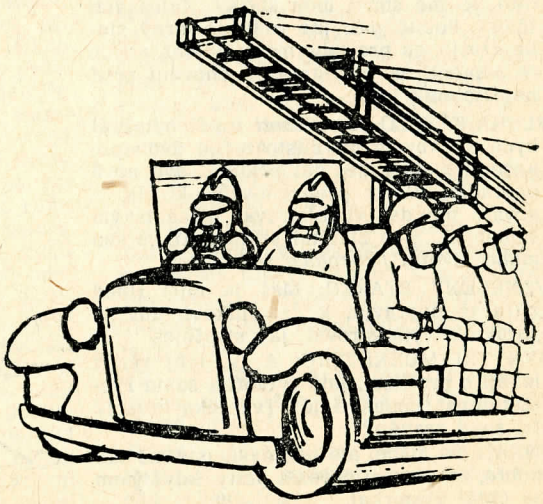

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(hromovým hlasem)*: Musím ty pošetilce vyhladit! Ale co počít bez meče? Ach! Něco mě napadá!...

VŠICHNI *(s nadějí)*: Co ho napadá?

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(k lokajovi)*: Napadá mě, že máš vizáž jako břitvu.

LOKAJ: Vždycky mi to říkali, pane. Ostatně není na tom nic divného, můj otec byl kraječem u panského stolu.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: Pak jsme zachráněni! Pojď! *(Vrhne se do dvora se svým lokajem. V jednom koutě stojí velký kamenný brus, syn Tří mušketýrů v rychlosti ještě přibrousí vizáž „jako břitvu" svého lokaje)*

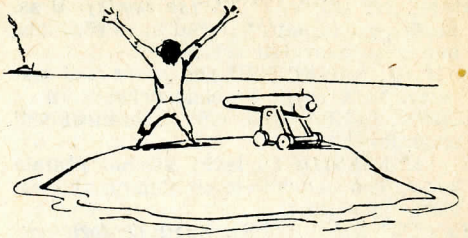

LOKAJ: Jsem dosti nabroušen, pane?

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ *(když zkusil ostří nehtem)*: Je to dokonalé! *(Chopí svého lokaje s tváří „jako břitva" za nohy a mává s ním jako sekyrou. Rozežene se s ním několikrát dokola v strašlivém rozmachu, až kolem něho létají hlavy, paže a ruce protivníků. Poslední bandita zůstal sám, pronásledován sluhou-křeslem s opěradly-rohy)*

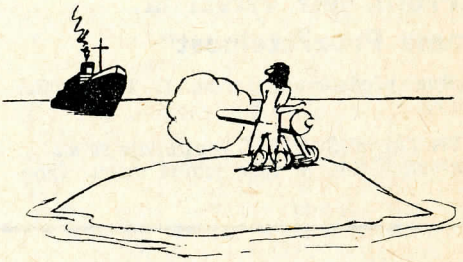

SLUHA-KŘESLO: Nechte mě, pane! *(Vymrští se a strašlivým úderem opěradel-rohů probodne posledního nepřítele)*

PŘEUCTIVÝ KRČMÁŘ *(zvedá list pijáku, pod nímž se skrýval)*: Vítězství!

VZNEŠENÝ STAŘEC: Za odměnu tvé statečnosti, důstojný synu Tří mušketýrů, ti dávám svou jedinou dceru. A navíc zdědíte po mé smrti mou sbírku „falešných tónů". Pokud pak jde o tebe, věrný sluho-křeslo, co pro tebe mohu udělat, abych tě odměnil za tak statečné chování před nepřítelem? Mluv.

SLUHA-KŘESLO *(se slzami v očích)*: Přál bych si, abyste mi místo mých dvou pokažených opěradel dal přidělat dvě nová opěradla, ale z přepychového křesla, a abyste mě dal vypolstrovat utrechtským sametem... se zlatými střapci. To je sen mého života! *(Rozpláče se)*

VZNEŠENÝ STAŘEC: Máš je mít! Hned zítra tě dopravím k čalouníkovi, aby tě spravil a vypolstroval, jak si přeješ.

SYN TŘÍ MUŠKETÝRŮ: A ty, můj věrný lokaji s profilem, jejž vytvořila sama Prozřetelnost, copak ti je? Tvá ruka krvácí? Jsi snad zraněn?

LOKAJ: Ne, pane, ale nabrousil jste mě tak dobře, že jsem si pořezal prsty, když jsem se chtěl vysmrkat.

VZNEŠENÝ STAŘEC: A teď nechť začne veselka!

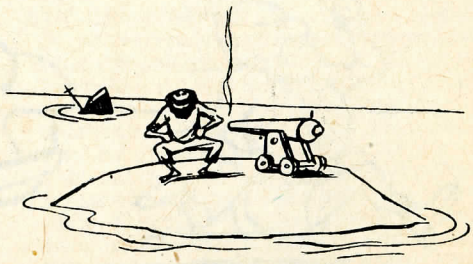

VĚNO OSIŘELÉ DÍVKY

První dějství

„Hadrářovo srdce"

Scéna představuje hadrářovu chýši

STARÝ HADRÁŘ *(k synovi)*: Ubohá dívka, kterou jsme našli omdlelou na sněhu a kterou jsme donesli do naší skromné chýše, se probírá z mdlob.

SIROTA: Kde to jsem? Ach, už tuším, dobří lidé! Vy jste mě sebrali v opuštěné uličce, kde mě Vikomt Šunt omámil chloroformem.

SYN HADRÁŘE: Omámil vás chloroformem?

SIROTA: Ano. Bídník se zmocnil váčku, který jsem nosila na šňůrce kolem krku a který obsahuje ústřici, kterou mi odkázal můj otec než zemřel.

OBA HADRÁŘI *(společně)*: Ústřici?

SIROTA: Ano. Perlorodou ústřici. To je celá historie. Poslyšte! Je tomu už hodně dávno, jistý předek mého otce se právě chystal vysrknout ústřici, když zpozoroval uvnitř skořápky nádhernou perlu. Jeho horečně rozechvělá ruka už sahala po drahocenné perle, když se ústřice náhle zavřela. Všechno jeho úsilí, jak znovu otevřít ústřici, zůstalo bezvýsledné. Nebylo ani pomyšlení rozbít ji, neboť nárazem by se perla rozdrtila na prach. Předek mého otce prožil celý svůj bědný život po boku této ústřice, která obsahovala celé jmění, ale kterou nemohl otevřít. Ten chudák třel nouzi a než zemřel, odkázal svou perlorodou ústřici dědovi mého otce, kterému se také nepodařilo ji otevřít, a odkázal ji po smrti svému synovi, to jest otci mého otce. Ten nebyl o nic šťastnější než jeho předchůdci. Zemřel v bídě a můj otec se stal dědicem osudné ústřice. Tehdy mě Vikomt Šunt, když se dověděl o perlorodé ústřici, požádal o ruku v naději, že se mu tu prokletou ústřici podaří otevřít. Odmítla jsem svou ruku tomu lačnému šlechtici. Vikomt Šunt odešel rozzuřený a zapřisáhl se, že se ústřice zmocní jakýmikoliv prostředky. Můj ubohý otec zemřel krátce nato. Než zemřel, předal mi perlorodou ústřici: „Zde je tvé věno, mé drahé dítě," pravil, „teď mohu klidně zemřít." Když jsem pochovala svého ubohého otce a zašila ústřici do váčku, který jsem si pověsila kolem krku, odešla jsem z otcovské podkrovní komůrky. Bez jediného groše jsem bloudila městem, když této noci mě Vikomt Šunt, který na mne číhal ve stínu, omámil chloroformem v pusté uličce a uloupil mi perlorodou ústřici. Díky vám, počestní hadráři, jsem nezemřela zimou ve sněhu. Díky, ó, díky vám! *(Vypukne v pláč)*

SYN HADRÁŘE: Neplačte, slečno. Našlo-li se srdce aristokrata dosti podlé, aby oloupilo ubohou bezbrannou sirotu, najde se, to vám přísahám, srdce hadráře dosti vznešené, aby navrátilo ukradenou ústřici sirotě zpět!

Druhé dějství

„Tváří v tvář"

Scéna představuje podzemní brloh

VIKOMT ŠUNT: Už jsou tomu tři roky, co jsem uloupil osiřelé dívce ústřici. A dosud se mi tu osudnou ústřici nepodařilo otevřít. Noc co noc sestupuji do tohoto podzemního brlohu a zde, vzdálen vtíravých pohledů, podstupuji strašlivé úsilí, abych rozpojil skořepiny toho listožábrého měkkýše. Ale neztrácejme času: započněme opět svou úmornou práci.

SYN HADRÁŘE *(vynoří se náhle)*: Teď si to spolu vyříkáme, pane vikomte! Konečně, po tolika letech trpělivého hledání, jsem objevil vaši tajnou skrýš! Teď změříme své síly!

VIKOMT ŠUNT *(pohrdavě)*: Víš vůbec, s kým to mluvíš, tupče?

SYN HADRÁŘE: Ach, jen žádné urážky, pane vikomte! V této chvíli sociální přehrady zmizely a v tomto podzemním brlohu jsou jen dva muži, kteří si stojí tváří v tvář: počestný hadrář a bídák! A vězte, pane vikomte, že počestný hadrář by nevyměnil svou nůši za váš zneuctěný erb! Nuže, dost zbytečných slov. Vraťte mi ústřici osiřelé dívky!

VIKOMT ŠUNT *(drzejší než populární dvůr)*: Ta ústřice mi patří!

SYN HADRÁŘE: To je lež, pane vikomte. Ten drahocenný měkkýš v sobě chová věno osiřelé dívky. Ostatně tato fotografie vás dorazí. *(Ukáže mu fotografii)*

VIKOMT ŠUNT: Běda! Fotografie ústřice! Jsem ztracen!

SYN HADRÁŘE: Ano, fotografie ústřice, kterou mi svěřila osiřelá dívka, aby vedla mé pátrání.

VIKOMT ŠUNT: Nuže, partie je ztracena. Nezbývá, než spáchat sebevraždu. *(Spáchá sebevraždu)*

SYN HADRÁŘE *(odnáší si ústřici)*: A nyní pospěšme vrátit věno osiřelé dívce.

Třetí dějství

„Znovunalezené štěstí“

Scéna představuje chýši u hadráře

SYN HADRÁŘE: Ubohá malá siroto! V den, kdy jsem vám přinesl zpět perlorodou ústřici, jste mi slíbila, že se stanete mou ženou, když se mi podaří otevřít ty prokleté skořepiny.

SIROTA: Ano, v ten den budeme šťastni! Ale je tomu už půl roku, co je ústřice zde, a vy jste dosud neměl úspěch. To je k zoufání!

SYN HADRÁŘE: Běda! Můj otec zemřel v důsledku strašlivého úsilí, které podstoupil, aby otevřel tu vražednou ústřici! A já marně hledám prostředek, nic nenacházím! Už deset dní nespím, abych našel nějakou myšlenku. Už se vzdávám. Nemohu dál! *(Hledí na ústřici ležící na stole)* Ach! Prokletá ústřice. Přinášíš neštěstí každému, kdo se k tobě přiblíží!

SIROTA: Ó, zázrak! Pohleďte, ústřice se otevírá dokořán! Drahocenná perla se objevuje mezi jejími dvěma chlopněmi. Jsme bohatí! Ale jak se ten zázrak udál?

SYN HADRÁŘE: Není to žádný zázrak. Chápu vše. Zmožen už nespavostí zívl jsem, když dovolíte, několikrát. Zívání, když dovolíte, je nakažlivé. Ústřice nemohla odolat a její chlopně se otevřely v zívnutí, jež přivolala sama Prozřetelnost.

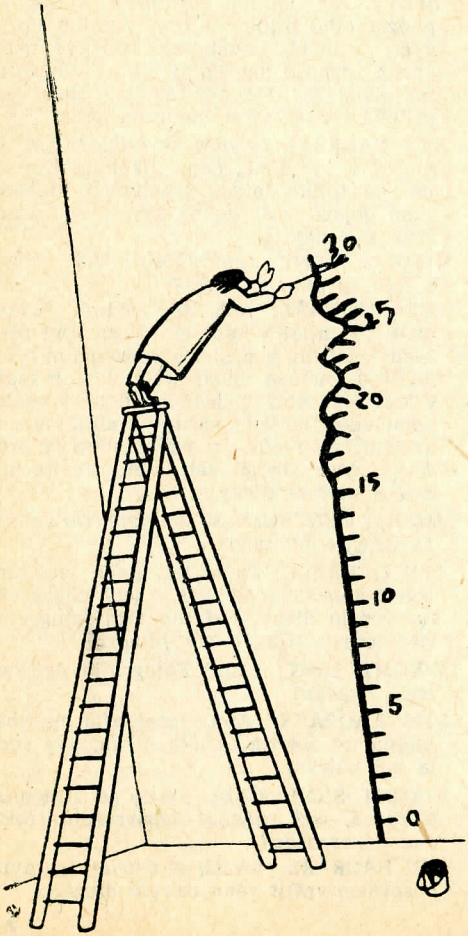

ROBINSONOVA LÁSKA aneb PÁTKOVA OBĚŤ

První dějství

„Milostná korespondence“

Scéna představuje příbytek Robinsona Crusoe v Londýně

ROBINSON: Po báječných dobrodružstvích, která proslavila mé jméno, jsem mohl opustit svůj ostrov a vrátit se do vlasti. Už deset let žiju šťasten se svým věrným sluhou Pátkem a se svým drahým papouškem. Pátek je ženat a je otcem šesti dětí, které postupně pokřtil na Pondělí, Úterý, Středu, Čtvrtek, Sobotu a Neděli. Ale tady přichází.

PÁTEK: Dobrý den, milý chlebodárče.

ROBINSON: Statečný Pátku! Tvá rodinka se teď těší stále dobrému zdraví?

PÁTEK: Ano, pane. Můj malý Čtvrtek v pondělí trochu postonával, ale protože má pevné zdraví svého otce Pátka, byl Čtvrtek už v úterý úplně zdráv.

ROBINSON: Dělají všichni dobrotu a činí se?

PÁTEK: Běda, nikoli, pane! Je mezi nimi jeden, který nemá moc rád práci.

ROBINSON: Který?

PÁTEK: Neděle. Nechce nic dělat a myslí jen na to, co by špatného vyvedl svým bratříčkům. Podívejte se, pane, víte, že moje děti chodí střídavě na oběd k paní tetě Pátkové. A vidíte, v pondělí ten zatracený Neděle, místo aby počkal, až na něho přijde řada, a to je ve středu, klidně odstrčil Sobotu, který chodí v pondělí, a tak se v úterý pohádal Čtvrtek se Sobotou, který ustoupil Neděli v pondělí a chtěl v úterý jít k obědu místo Čtvrtka, a...

ROBINSON: Prosím tě, zaraz, můj milý Pát-

ku! Tvoje rodinné historky jsou příliš složité! A pověz mi raději, vykonal jsi důležité poslání, které jsem ti svěřil? Přešel jsi pod zámkem Lorda Podezřívavce?

PÁTEK: Ano, pane.

ROBINSON: Výborně. Můžeš jít. *(Pátek odejde)* Ach, jaký vzácný a oddaný služebník! Dík Pátkovi a jeho rodince mohu určovat milostná dostaveníčka choti Lorda Podezřívavce, aniž vzbudím podezření toho žárlivého manžela. Když máme schůzku na úterý, pošlu dítě toho jména, aby se prošlo pod okny zámku. Když zatoužím spatřit svou milovanou ve čtvrtek, pošlu malého Čtvrtka. Má drahá milenka zná všechny Pátkovy děti a přichází dík této nenápadné milostné korespondenci na schůzky ve stanovený den. Pátek dnes přešel pod zámkem, neboť na zítřek, na pátek, zvu svou milovanou choť do našeho hnízdečka lásky.

PÁTEK *(vstupuje a podává Robinsonovi dopis)*: Je tu pošta, pane.

ROBINSON *(když si dopis přečetl)*: Proklatě! Anonymní přítel mě varuje, že prý Lord Podezřívavec sleduje už od včerejška nenápadně svou choť. Ten žárlivý manžel má odjet za čtyři nebo pět dní na lov na lišku, ale než odjede na venkov, chce se přesvědčit o věrnosti své ženy! A já určil své milované dostaveníčko na zítra, na pátek! A přijde-li, bude z toho ostuda, skandál! Musím najít za každou cenu prostředek, jak ji varovat! Ale jak to provést? Nemožno ji upozornit dopisem, neboť její podezřívavý manžel číhá na její korespondenci! Co jen vymyslet, aby se dověděla, že naše schůzka je odložena o týden, po odjezdu jejího manžela? Co vymyslet?

PÁTEK *(po dlouhé chvíli pracných úvah)*: Ó, můj milý pane, uklidněte se! Ještě dnes dostane choť Lorda Podezřívavce zprávu! Pane, zachráním čest vaší milenky!

Druhé dějství

„Smysl smrti"

Scéna představuje cestu

PÁTEK: Můj dobrý pán Robinson Crusoe mě kdysi zachránil před strašlivou smrtí. Nastala chvíle, kdy mu mohu projevit svou vděčnost a zároveň zachránit čest jeho milenky. Hle, tady je už zámek Lorda Podezřívavce. Zámecká paní je u svého okna, ale není mi možno ji varovat ani posunkem, protože už vidím podezřívavé oko jejího manžela, který ji kradí sleduje za záclonou! Co počít? *(Zpozoruje dostavník a „poštu", které přijíždějí cvalem po cestě)* Ó, mám nápad! Znamená to smrt! Ale je to jediný prostředek. Vrhněme se pod kola dostavníku! Provedu-li to chladnokrevně, obratně, pak s trochou štěstí musí mít můj nápad úspěch a zámecká paní pochopí smysl mé smrti! *(Vrhne se pod kola dostavníku, který ho přejede, stejně jako pošta)*

CHOŤ LORDA PODEZŘÍVAVCE *(ve svém okně)*: Nebesa! Nešťastník! Ó, hrůzný pohled! Proč se Pátek vrhl pod ty těžké povozy? Jeho tělo leží na cestě rozsekáno na kousky! Tragický pohled! Za jakým účelem to udělal? *(Uvažuje a náhle)* Ó, rozumím všemu! Ó, jaká vznešená obět! Chápu smysl Pátkovy smrti! Chce mě upozornit, že schůzka v pátek se ruší, že se odkládá na později! Ano, je to tak, není o tom pochyb! *(Počítá rozptýlené kousky Pátka na zemi)* Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm: Od pátku za týden!

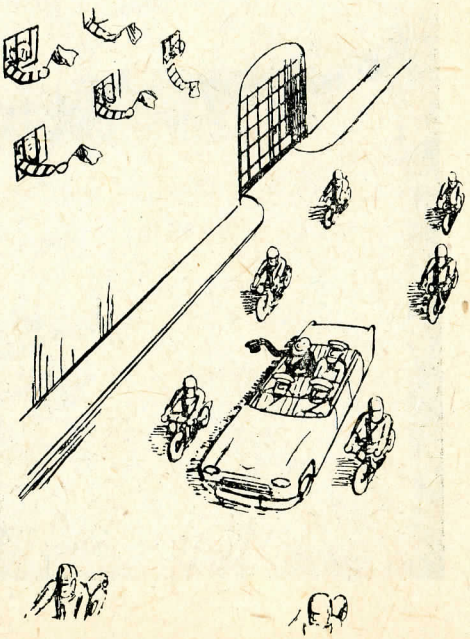

Kenneth Rexroth

Manželské blues

Přeložil Jan Zábrana

Já to nechtěl, tos chtěla ty.
Teď když to máš, tak se ti to nelíbí.
Už ale nemůžeš z toho.

Vepřo a fazole a prát plíny,
málo prachů na biják, málo páry na milování.
To se holt nedá nic dělat.

Čupr stenografky v podzemní dráze.
Kluk z koloniálu ho má jak kládu.
S tím nemůžeme nic dělat.
Mladí jste jenom jednou.
Musíte zvednout kotvy, když přijde váš čas.
Tak to chodí. Na tom nikdo nic nezmění.

Chlápci ve velkých autech hvízdají.
Nákladní vlaky kvílí do noci.
Z toho se už víc nedostanem.

Tak to v životě chodí.
Vezeme se v tom všichni stejně.
A nikdy už to nebude jiné.

Emanuel Carnivali

Z malých básní

Přeložil A. Vaněček

Nekřič, má paní,
můj zázračný páve,
chci tě milovat,
teď, když tě miluji,
ó křič, má paní,
můj zázračný páve,
neb zemru.

Čang Ťiou-ling

Co jsi mě opustil

Přeložil B. Mathesius

Co jsi mě opustil,
sama jsem zůstala,
samotna musím tu
žít;
ruka má marně
rozplést se chystala
zmotanou klubka
nit.

Co jsi mě opustil,
vadnout jsem začala,
po světě chodím jak
stín;
jsem jako úplněk,
co noc je ze mne,
milý můj,
míň.

Paul Fort

Osudná píseň

Přeložil J. Konůpek

Život je krátký, moře velké. Hleď, milá,
snad se neshledáme. Já nejsem plavec, co by
chyběl. Bezvětří bývá na moři.

Musí se snést.

Život je tak krátký, moře velké, strach máš,
ach, jenom mne máš ráda! Mít moře ráda aspoň
trochu, řekla bys, jdi,

musí se snést.

Vždyť taky smrt se musí snést, i tvoje láska,
milá má. Život je krátký, moře velké, hleď,
milá má,

musí se snést.

A bouře nebo bezvětří a průtahy a vzdálenost
a úskalí a mořské tůně, kde moje loď se potopí,

musí se snést.

A naše láska, čekání tvé, a nová láska, jež ti
přijde.

Gaspara Stampa

Přeložil Jan Vladislav

Láska je příčinou, že žiji bez ustání
jako pták Ohnivák v ohni a nemám klid,
neboť já jako on nemohu jinak žít:
bez ohně život by byl pro nás umírání.

Jedinou touhu mám, jediné vroucí přání,
žít stále v plamenech a bolest necítit,
nestarat se, zda ten, za kterým musím mít,
bude mít nakonec s mou láskou slitování.

Sotvaže první žár se v srdci zhasil sám,
láska v něm vzplála zas a pálí ještě víc
a její plamen je, cítím, den ze dne prudší:

ale já neželím, že hořím milujíc,
protože ten, jenž mě milovat znovu učí,
je šťasten v plamenech, kterými plápolám.

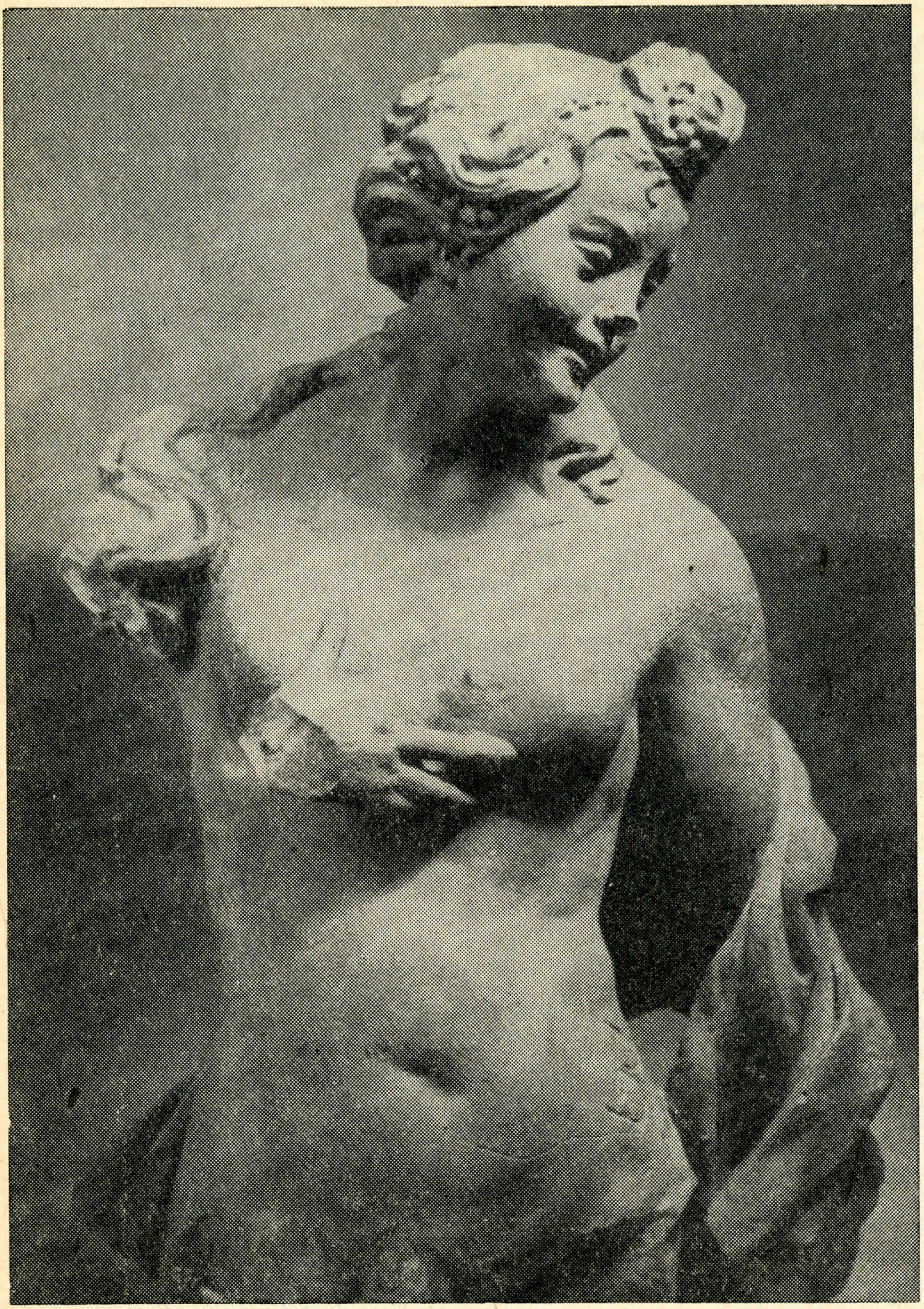

Antologie milostné lyriky čtyř tisíciletí, STO TVÁŘÍ LÁSKY, vychází v Odeonu. Z obrazového doprovodu jsou vybrány i obě reprodukce.

Statný rytíř s pannou svěží

Parodie na albu

Hudba: Petr Traxler / Text: Jiří Traxler
Z připravované premiéry skifflové skupiny KONTRA

„Brzy bude úsvit, paní,
za svítání konec hrání
nastane nám – nemám stání,
zato však mám vizi,
zdali na stráž nejde spaní."
Své se lani milec klaní,
že hned zpátky přijde za ní,
slibuje – a zmizí.

„Vstávej, strážný, splň mi přání,
milování bez ustání
zmáhá mě, že nemáš zdání –
nemohu již více,
tři dny jsem jel za svou paní,
mnohé klání bez váhání
podstoupil jsem, mysle na ni
a na její líce.

Sto pastýřek – byly bosé –
cestu hledat nabídlo se,
s těmi jsem se v ranní rose
na oplátku těšil;
jeden mýtný, na mou věru,
mladičkou měl doma dceru,
s tou jsem taky v nočním šeru
v prachu cesty hřešil.

Recitativ:

Teď jsem ale znaven strašně,
strach mám z milenčiny vášně,
vezmi, strážce, moje šaty
a jdi za mě do komnaty.

Závoj noci nezradí tě,
nepozná tě moje dítě,
všechno čiň, co pěkné jest,
uchráníš tak moji čest."

A tak píseň šťastně končí
i hrad stojí, jak dřív stál,
jenom strážce milencem se
a milenec strážcem stal.

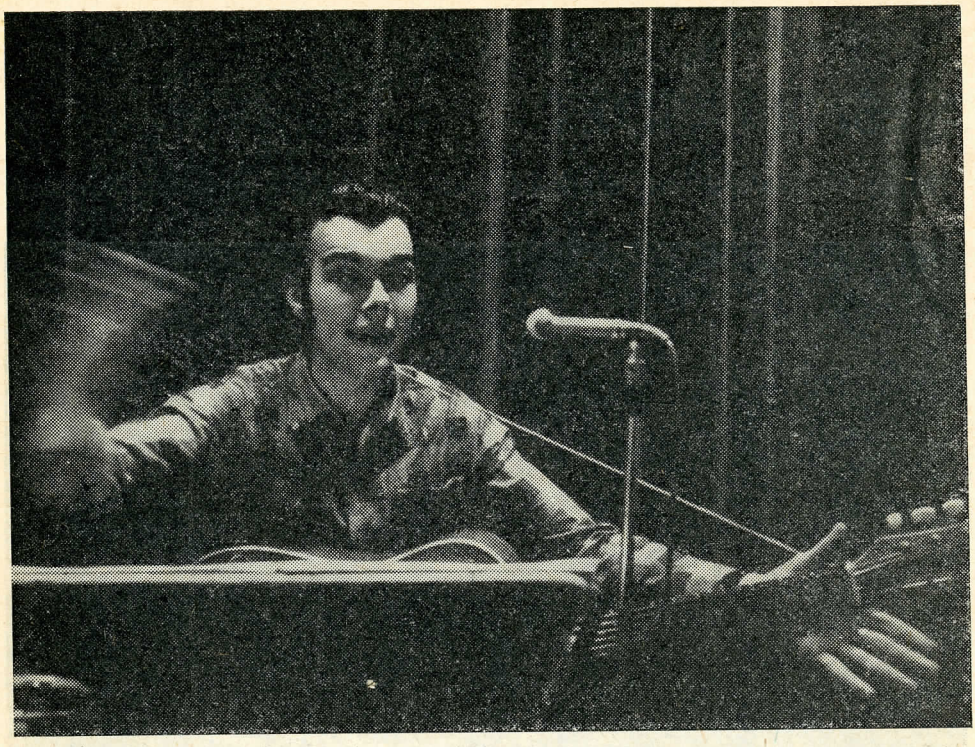

Jiří Traxler

Foto Jasanský

Rychle

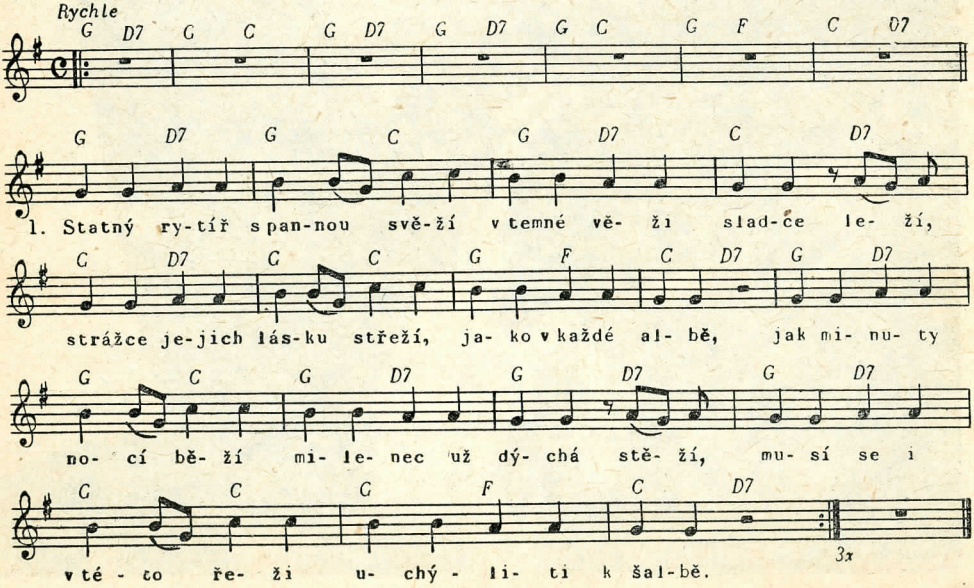

TEN DEN, KDY VÁS NESMÍM VIDĚT

Hudba: Jiří Traxler / Text: anonym (it. renesanční lyrika, přel. Jan Vladislav)

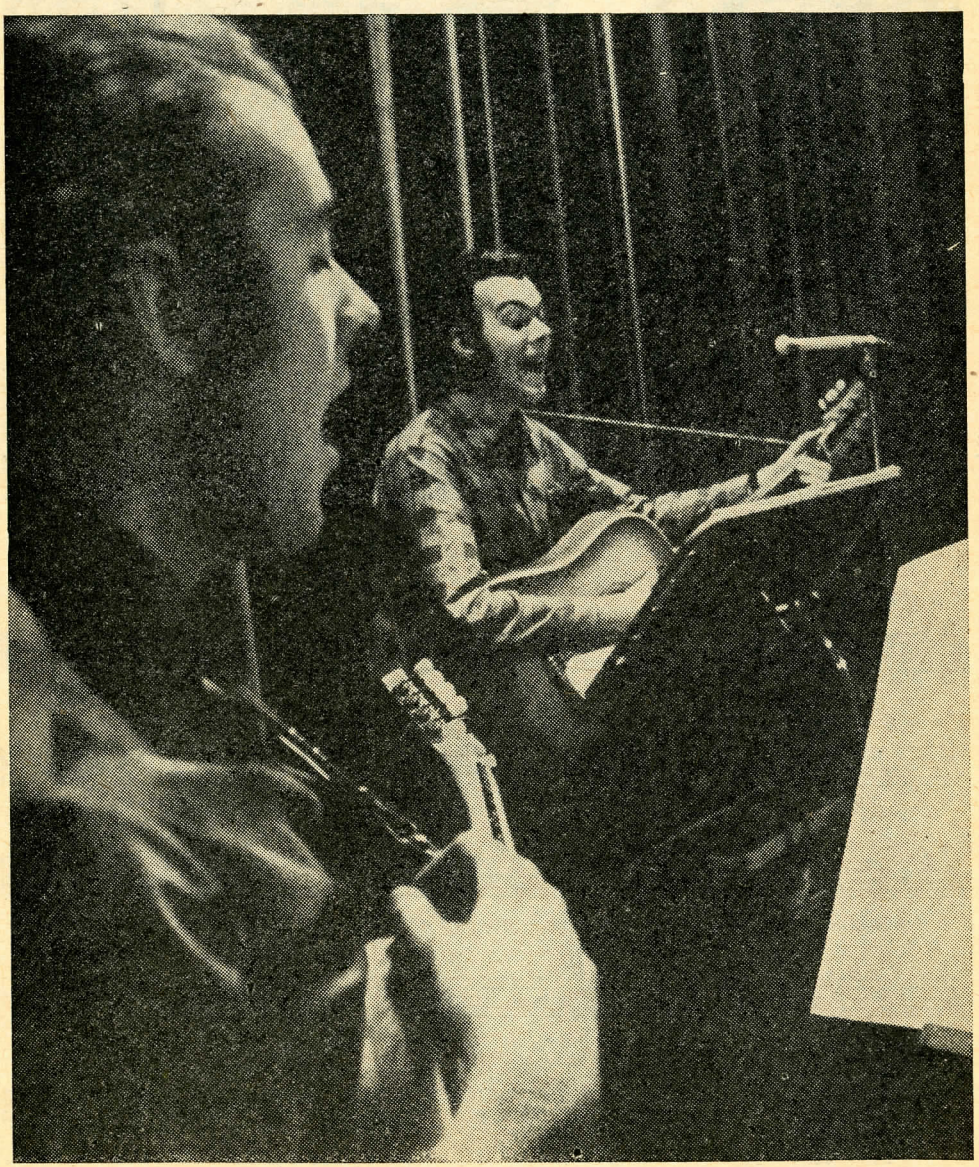

Ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá,
ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá, nejsem živ.
Tuhle večer sladce snil jsem
a vás ve snu políbil jsem;
ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá, nejsem živ –
ach vy moje milá!

Ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá,
ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá, nejsem živ.
Tuhle večer v lůžku spal jsem
a vás ve snu objímal jsem;
ten den, kdy vás nesmím vidět, moje milá, nejsem živ –
ach vy moje milá!

◄ Petr a Jiří Traxler. Foto Jasanský.

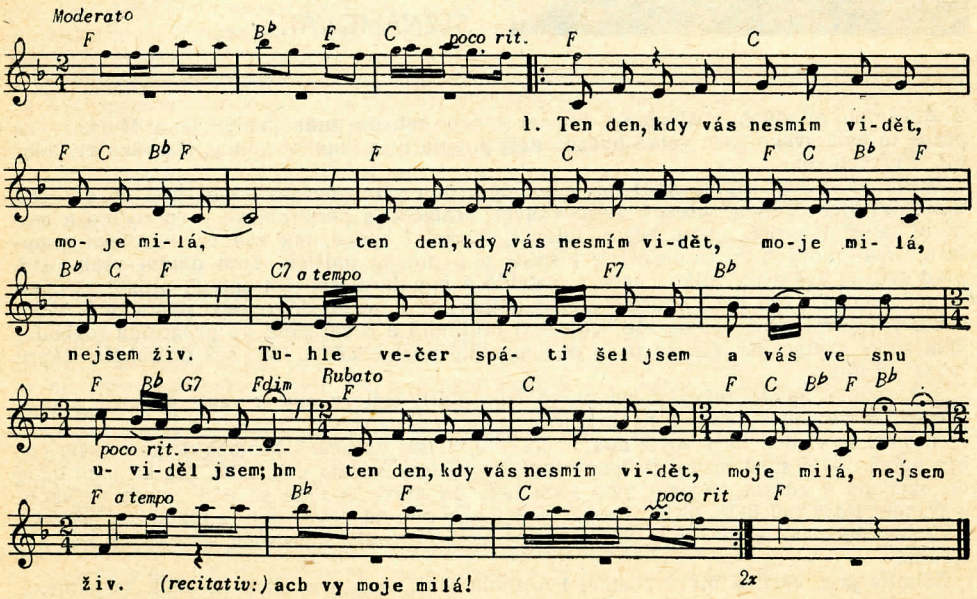

Historie psaná písničkou

tino MUFF

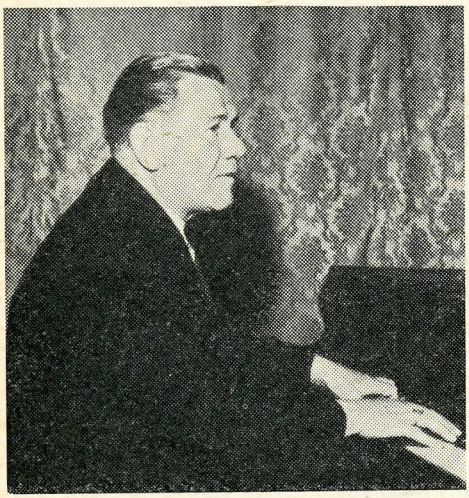

V MINULÉM ROČNÍKU JSME VÁS SEZNÁMILI S VYBRANÝMI SVĚTOVÝMI EVERGREENY A JEJICH ZPĚVÁKY. OVŠEM I NAŠE ČESKOSLOVENSKÁ TANEČNÍ A ZÁBAVNÁ HUDBA MÁ DNES JIŽ SVOJI TRADICI I SVÉ PRŮKOPNÍKY A S NĚKTERÝMI Z NICH, ALE PŘEDEVŠÍM S DOBOU, V NÍŽ PRACOVALI, VÁS BUDEME LETOS V KAŽDÉM LICHÉM ČÍSLE SEZNAMOVAT.

Z dnešních mladých posluchačů již asi nikdo nebude znát jméno Tino Muffa — a přece to byla svého času velká hvězda naší populární a taneční hudby, Matuška či Chladil třicátých let.

Nesmíme ovšem zapomenout na jednu důležitou věc: dnes se hudba dělí do velkého množství více či méně přesně definovaných krabiček a podkrabiček — mluvíme o moderní taneční hudbě, jazzu, beatu, lidovce, operetní hudbě, tak zvaném vysokém populáru, westernových či trampských písních a o mnoha dalších. Toto dělení však ještě před druhou světovou válkou nebylo obvyklé a populární zpěváci zpívali prostě všechno — od operních árií přes operety až po nejnovější taneční šlágr nebo písničky k táboráku. V jejich repertoáru se vše vzájemně prolínalo a o zařazení do programu rozhodovala spíše skutečnost, jak se ta či ona melodie posluchačům líbí, než do jakého žánru ji lze zařadit.

A jedním z těchto zpěváků byl právě Tino Muff. Měl zvučný a navíc školený hlas a především velkou a žánrově neohraničenou lásku ke zpěvu.

Narodil se v roce 1904. Když dokončil školu, musel do učení, protože doma mnoho peněz nebylo — a snad proto, že jeho otec býval ševcem, dala maminka Tonika jako učně do obchodu s kůžemi. Kromě toho však hrál na klavír a také se učil zpívat ve škole u Pivodů. Když mu bylo 18 let, rozjel se jednoho dne na dovolenou, z níž se již nevrátil — a mamince poslal pozdrav od Východočeského divadla s prosbou, aby se na něj nezlobila.

Ačkoliv jako většina elévů začínal i Antonín Muff ve sboru, stále se těšil, že jednoho dne bude zpívat part prvního tenora. A jeho přání se vyplnilo. Slibnou kariéru však pře-

rušila vojna a když se po dvou letech vrátil domů, čekaly mladého umělce starosti s hledáním místa. Bylo to v šestadvacátém roce a zpěvák bez angažmá se živil vybíráním poštovních schránek. Jeho osud změnil teprve inzerát, který jednoho dne zahlédl v novinách: Karel Hašler hledal do Varieté (nynější Hudební divadlo v Karlíně) účinkující pro svoji revui. Tino Muff se přihlásil a přijímací zkoušku složil s takovým úspěchem, že byl ihned přijat, aby se střídal v roli s Jiřím Sedláčkem. Karel Hašler si ho oblíbil natolik, že pro něj brzy napsal několik písniček: Tino Muff je zpíval v Karlíně plné tři roky.

Když se jednoho dne vrátil ze zájezdu do Bulharska a Polska, čekalo ho pozvání k nahrávání prvních gramofonových desek. *„Bylo to ve třicátém roce a první skladbou, kterou jsem nazpíval, bylo Jarní sluníčko a po ní následovaly hned ty dvě písničky z filmu Fidlovačka. V Praze tehdy ještě žádné gramofonové firmy nebyly — ani Ultraphon, ani Esta... všechno se natáčelo v Berlíně. Já jsem byl angažován pro firmu Homocord a v Berlíně jsem zpíval na desky až do roku šestatřicátého, kdy se velmi zhoršila mezinárodní situace. Byly tam celkem tři značky: Odeon, Parlophone a Homocord. Asi po dvou letech to všechno koupil Odeon — byl to Lindströmův koncern.*

Firma Homocord měla studio na Hochstrasse. Byla tam dřevěná podlaha, takže jsme při nahrávání museli dávat pozor, aby nevrzala. Tehdy se ještě nenahrávalo elektricky, k tomu došlo, až když jsme se přestěhovali do jiného studia na Lindenstrasse — tam už byly postaveny i varhany. K nahrávání jsem obvykle přijížděl ráno kolem osmé a to už byl orchestr připraven: jeho dirigentem byl Otto Dobrindt a jeho kapela byl opravdu báječnej salonní orchestr. V nástrojovém složení bylo všechno — housle, saxofony, zkrátka asi 18 až 24 lidí. Kromě mě tam zpíval ještě Vašek Zeman, s nímž jsme vytvořili duo, a někdy mě doprovázeli také Westmeni nebo Setleři. Tehdy jezdili do Berlína k natáčení jen zpěváci, hudebníci byli vesměs domácí. Nejdříve se rozdal rukopis, připravený Slávou Machem v Praze, jednou se to přejelo a Dobrindt rozdělil sóla, aby byla skladba hodně barevná. Pak se jela zkouška na vosk a hned nato na ostro.

Někdy došlo i k mimořádným rychlíkům — vzpomínám si, že jsem byl jednou v Berlíně a najednou mě do studia volala Praha. U telefonu byl pražský zástupce firmy Šmelkes a prý abych si připravil tužku a papír a psal. Byl totiž den předtím v divadle, líbila se mu tam ústřední melodie a poněvadž to byl známý německý šlágr, jen mi nadiktoval český text, já jsem si ho napsal pod noty a za chvíli jsme to nahráli. Byla to písnička Na mou duši ty jsi hezká jako růže, moje Pepina... V jedenáct hodin mi telefonovali a ve dvě to bylo nahráno. Desky se pak prodalo asi 50 tisíc kusů a to bylo na tehdejší dobu ohromné.

O skladbách, které jsem natočil, však žádný přehled nemám — byl jsem lajdák a tak jsem si začal zapisovat písničky až v r. 1934. Myslím, že toho bylo něco přes pět set desek, tedy 1100 písniček, které jsem nazpíval (to je i na dnešní poměry mimořádně vysoké číslo — pozn. a.). Desky jsem si také žádné neschovával a teprve dnes, když na nějakou narazím, tak si ji přehraji na magnetofon.

Měl jsem tehdy repertoár, který se opravdu velmi dobře prodával. Např. C. k. polního maršálka prodali asi 59 tisíc kusů, písniček z Fidlovačky asi 40 tisíc a Jarní sluníčko udělalo asi 30 tisíc. No a Cikánka, která se v mém podání prodávala dokonce o týden dříve než od Dvorského, dosáhla 100 tisíc kusů.“

Pochopitelně, že Tino Muff nenahrával jen desky, ačkoliv to bylo jeho hlavní zaměstnání. Občas také jezdil na zájezdy po republice, nejčastěji se skupinou Karla Hašlera a za doprovodu pouhého klavíru Slávy Macha. Někdy také vystupoval s Ferencem Futuristou... Za války to pak bylo všelijaké a i s tím zpíváním byly potíže. Stačilo, že se někde ozvala Písnička česká, a bylo zle — i Tino Muff strávil měsíc na Českomoravské vysočině, když se ukrýval po jednom koncertu, který se podle okupantů změnil v „provokaci“.

Po válce však již přišly jiné doby, jiná móda — a jiná hudba. Kraloval nový zvuk čtyř saxofonů s klarinetem à la Glenn Miller a ke slovu přicházela stále více moderní taneční hudba, tedy oblast, která nebyla právě doménou Tino Muffa. Ten mezitím účinkoval se Stréčkem Křópalem na zájezdech, s Jardou Šterclem v Haló kabaretu, v pásmech u Fleků i v pořadu hašlerovských melodií, s nímž jezdí po republice dodnes. A dodnes zůstává věrný té muzice, kterou zpíval v dobách své největší slávy — písničkám třicátých let, staropražským popěvkům, hašlerovkám i předválečným trampským melodiím a v jeho repertoáru nechybějí ani národní písničky.

STANISLAV TITZL — KAREL SRP

JARNÍ SLUNÍČKO

Hudba: Reimann / Text: Ruda Jurist

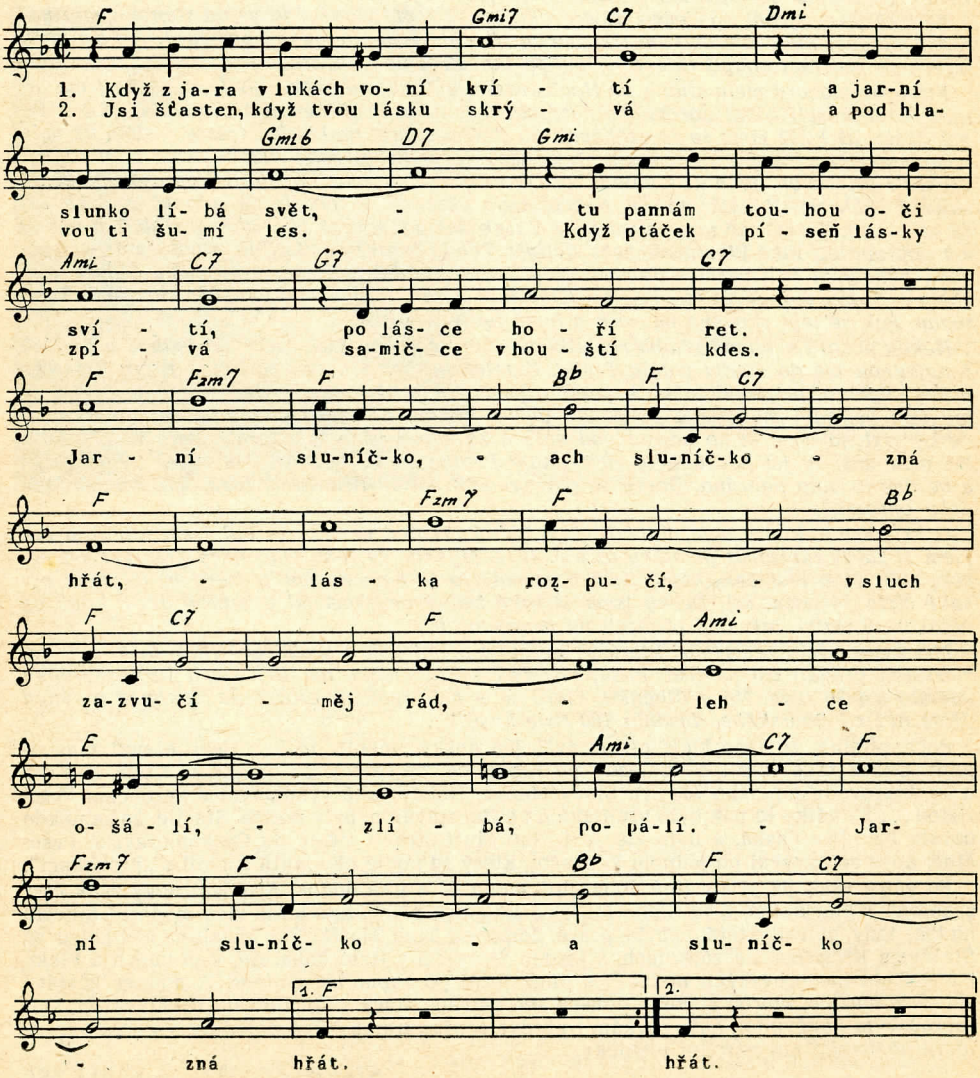

sen

Hudba: Jaroslav Satoranský
Text: Jaromír Hanzlík
Věnováno zasl. umělci Vlast. Brodskému, protože má rád klauny a my jeho. Zpíval W. Matuška v pořadu Barevný den

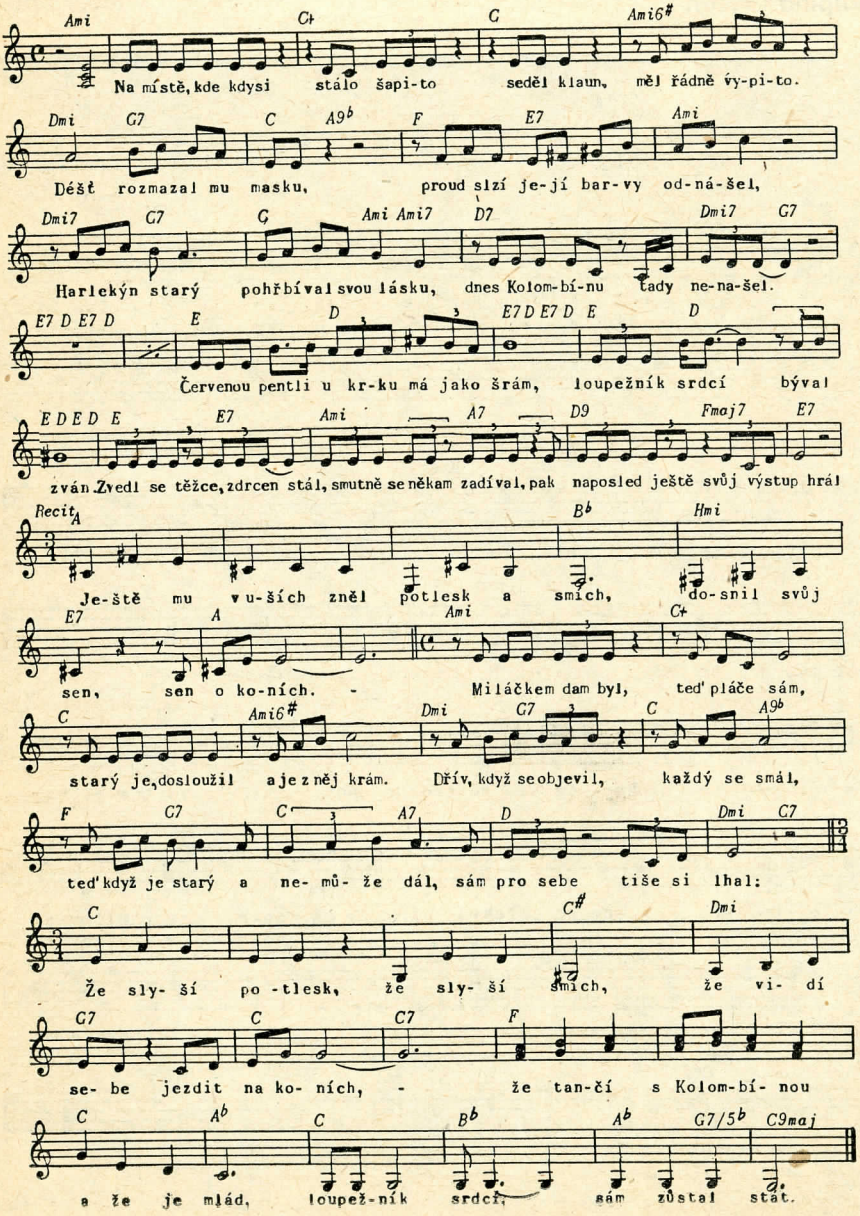

HLEDALA MĚ

Hudba: Jiří Srnec / Text: Rostislav Černý
Zpívá skupina Crystal

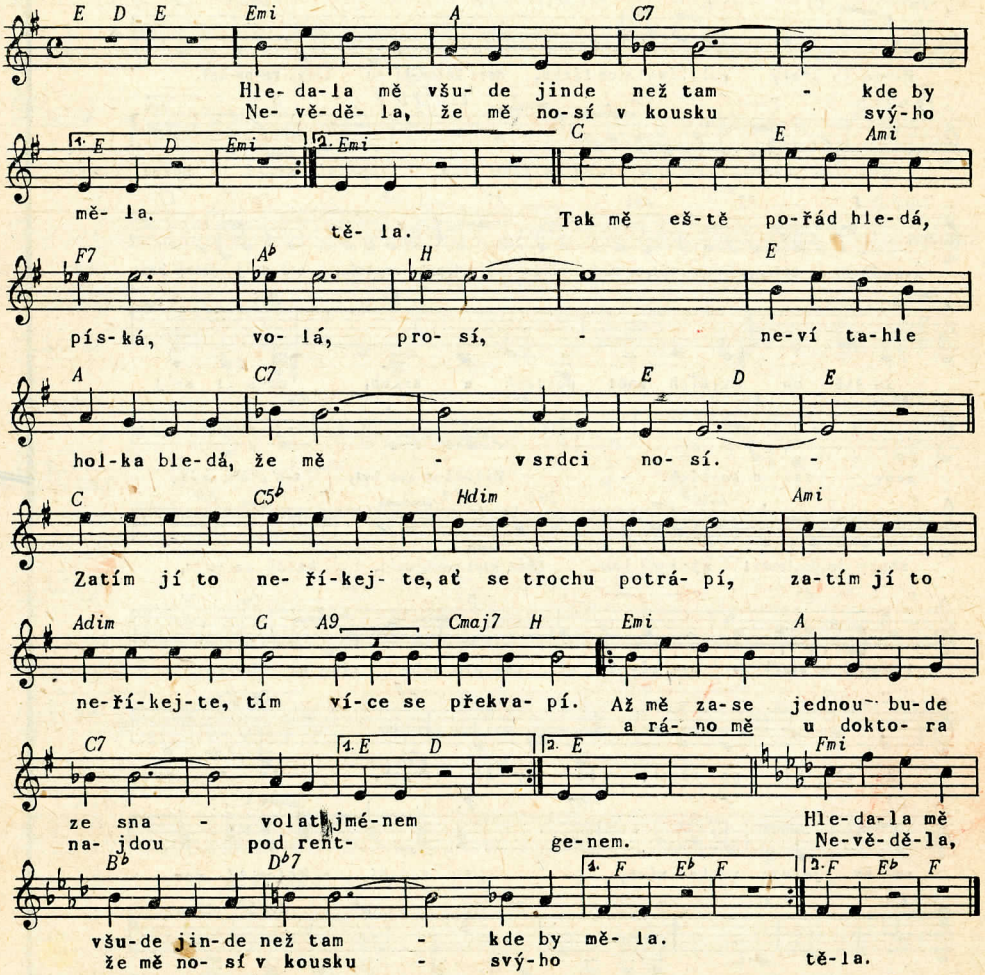

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

Karel Hála

Foto Jasanský

PRAHA

POŠLU DOPIS BEZ RAZÍTKA

Hudba: Mlhoš Kafka / Text: Viktor Dusil

Zpívá Karel Hála

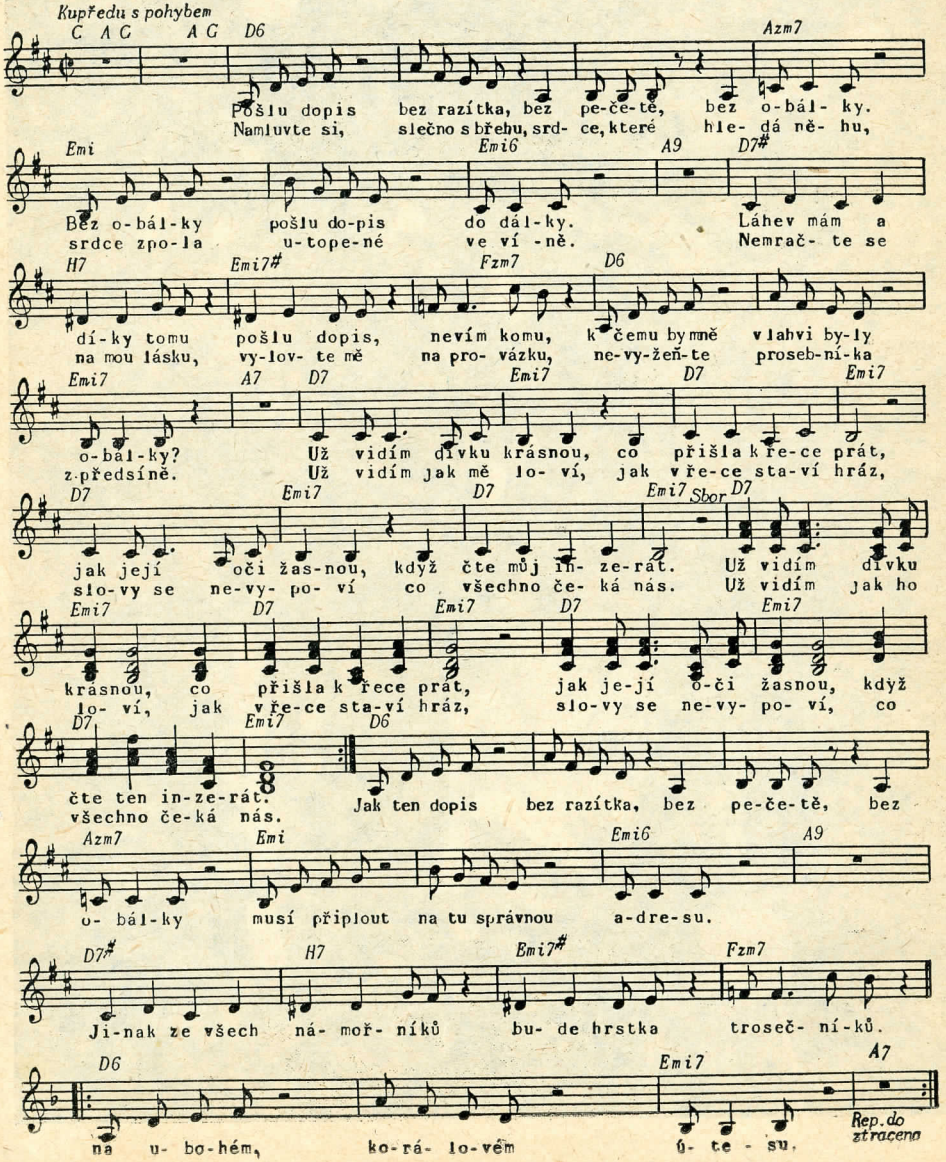

ZAČÍNÁM ŽÍT

Hudba: Vladimír Popelka / Text: Miroslav Zikán
Zpívá Helena Blehárová s orchestrem Gustava Broma

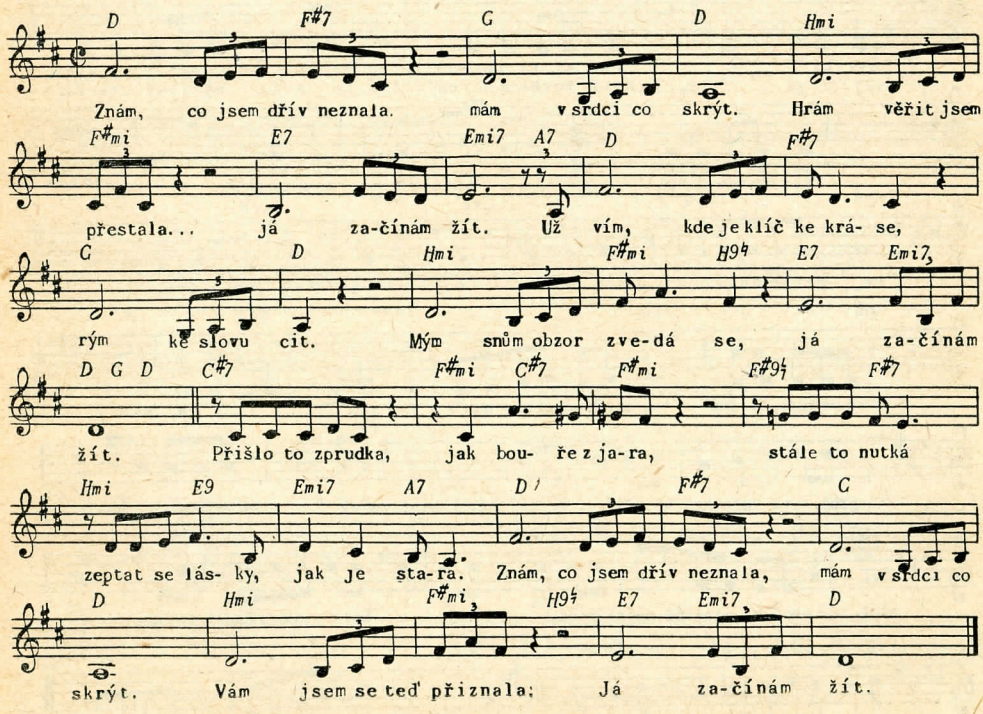

BRNO

PARTE NA PRODEJ

Hudba: Boncopagni–Fontana–Pes / Český text: Jan Fiala
Zpívá Vladěna Pavlíčková

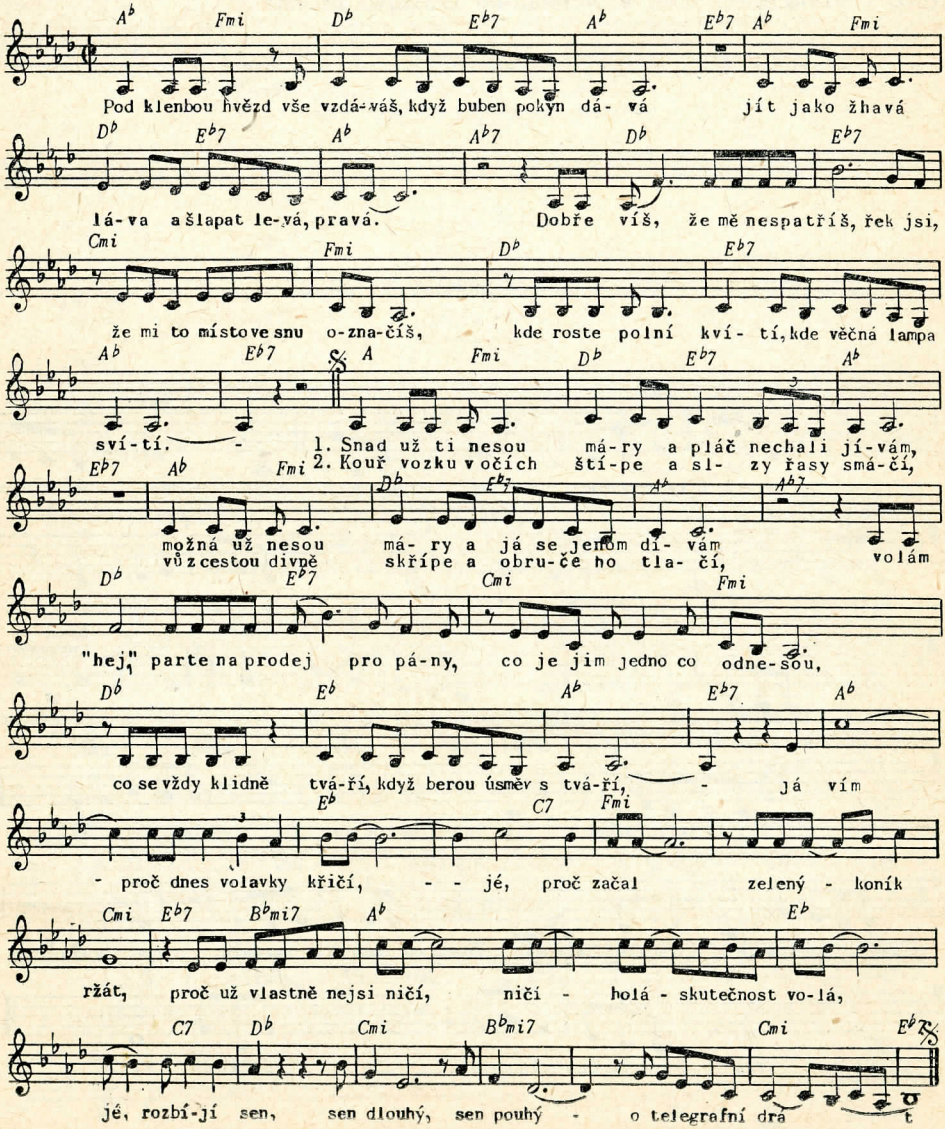

ROXANA

Hudba: František Trnka / Text: František Navara
Zpívá Pavel Novák – Hraje ORO
© 1967 PANTON, Praha

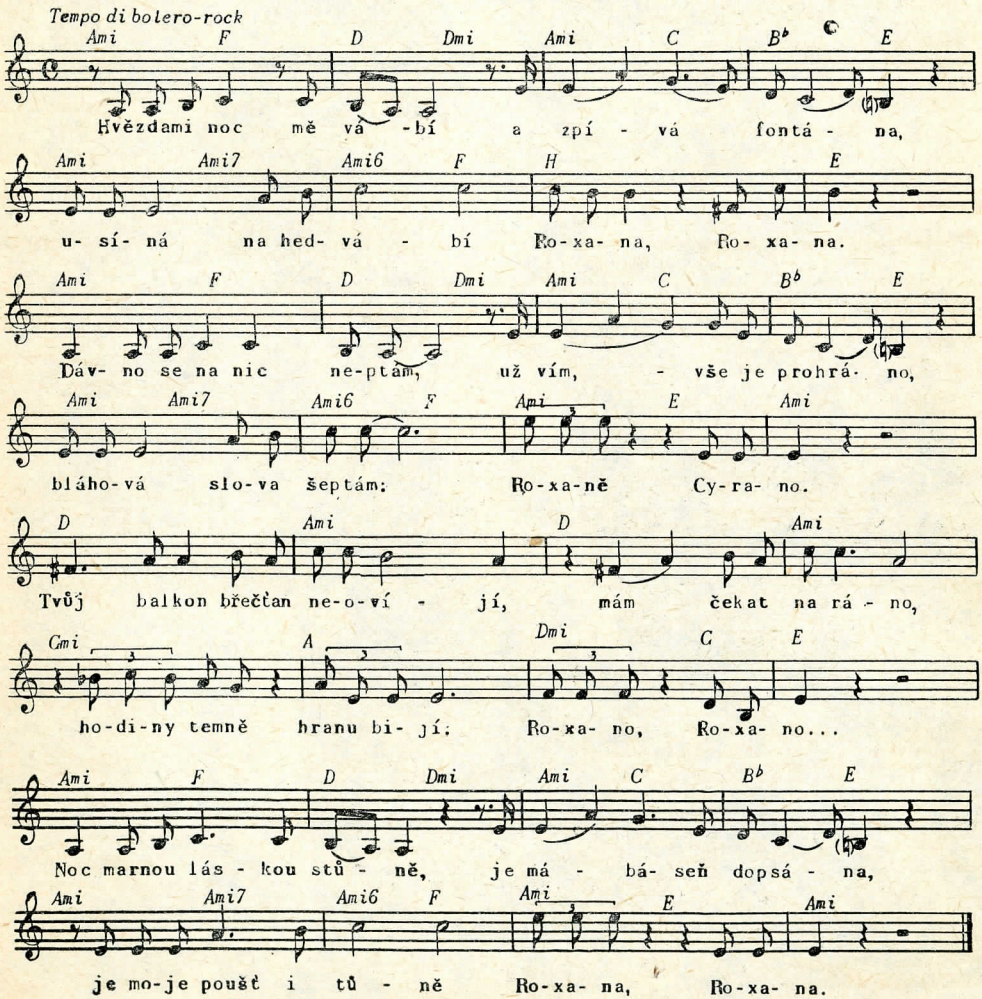

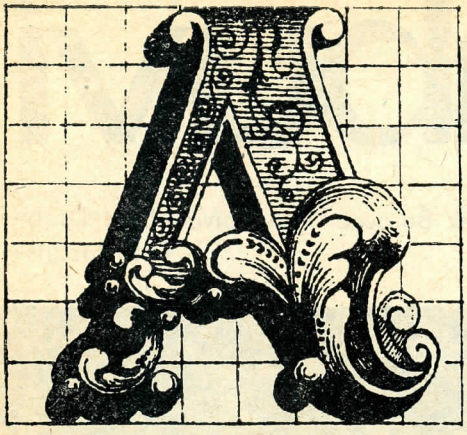

apollo

Sochůrkovy snímky z pořadu Apollo představuje . . .

◄ (Foto P. Jasanský)

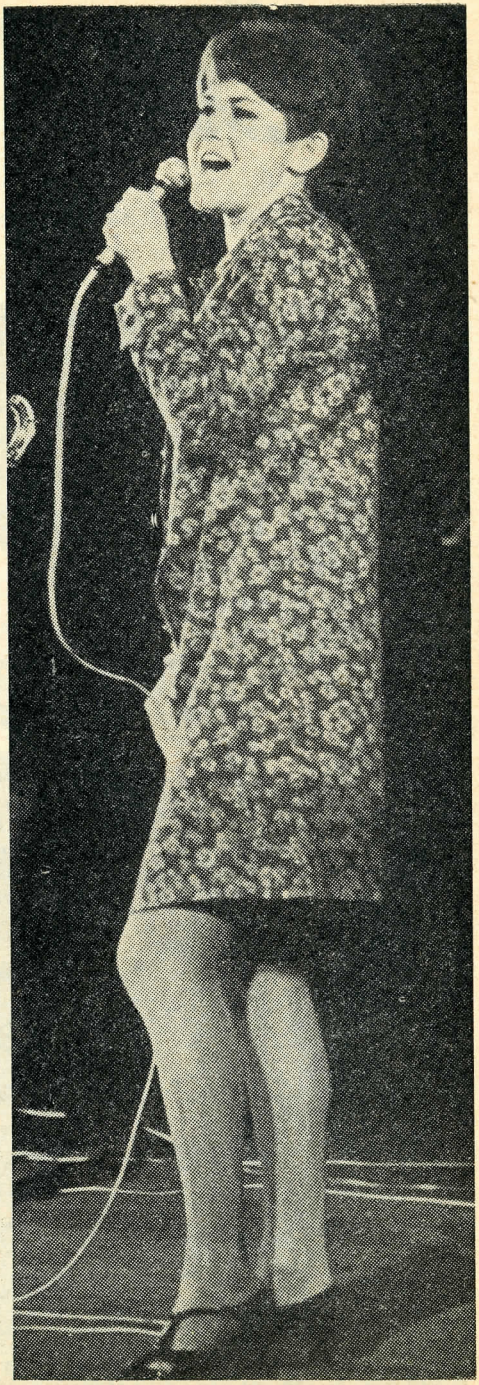

pámbuví

Hudba: Milan Drobný / Slova: Zdeněk Borovec
© 1967 PANTON, Praha

Zpívá Milan Drobný
Foto Jasanský

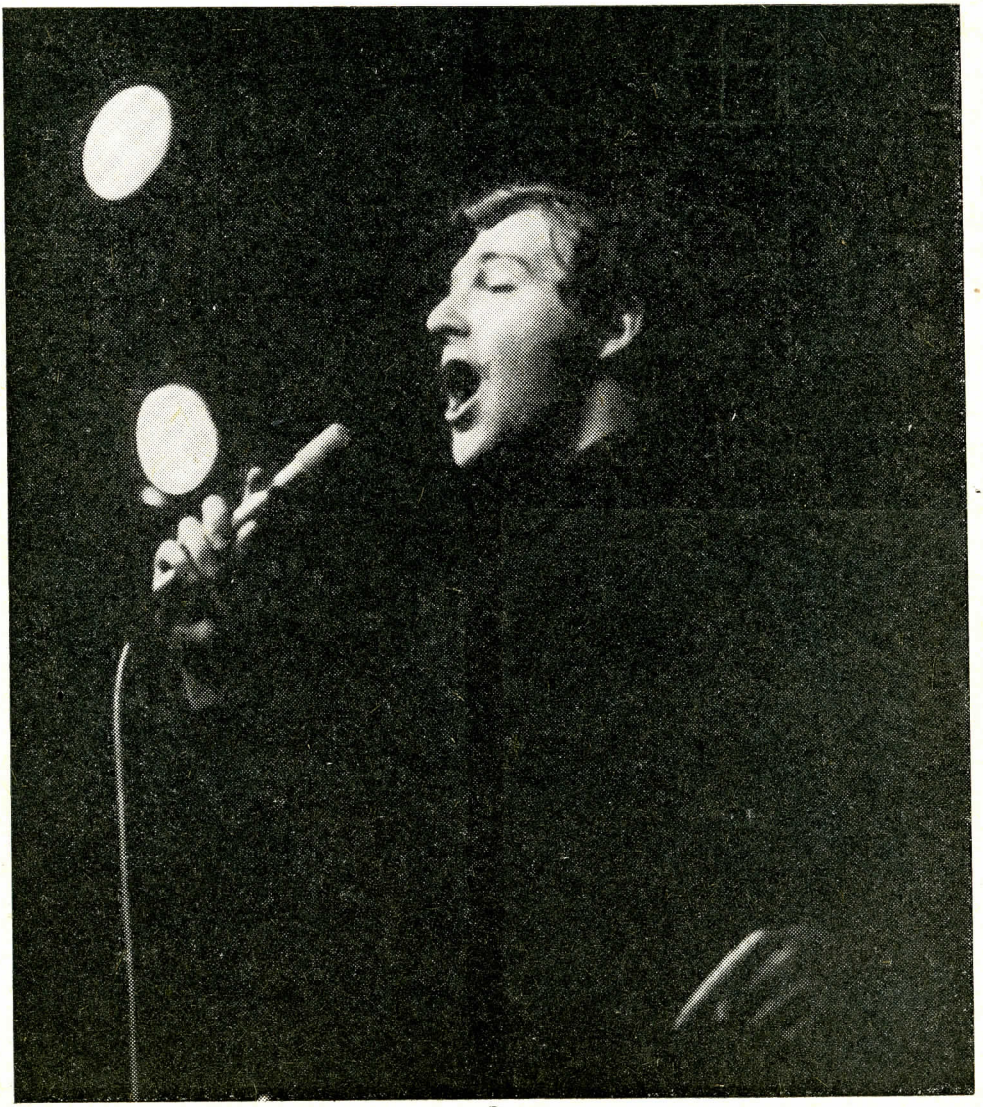

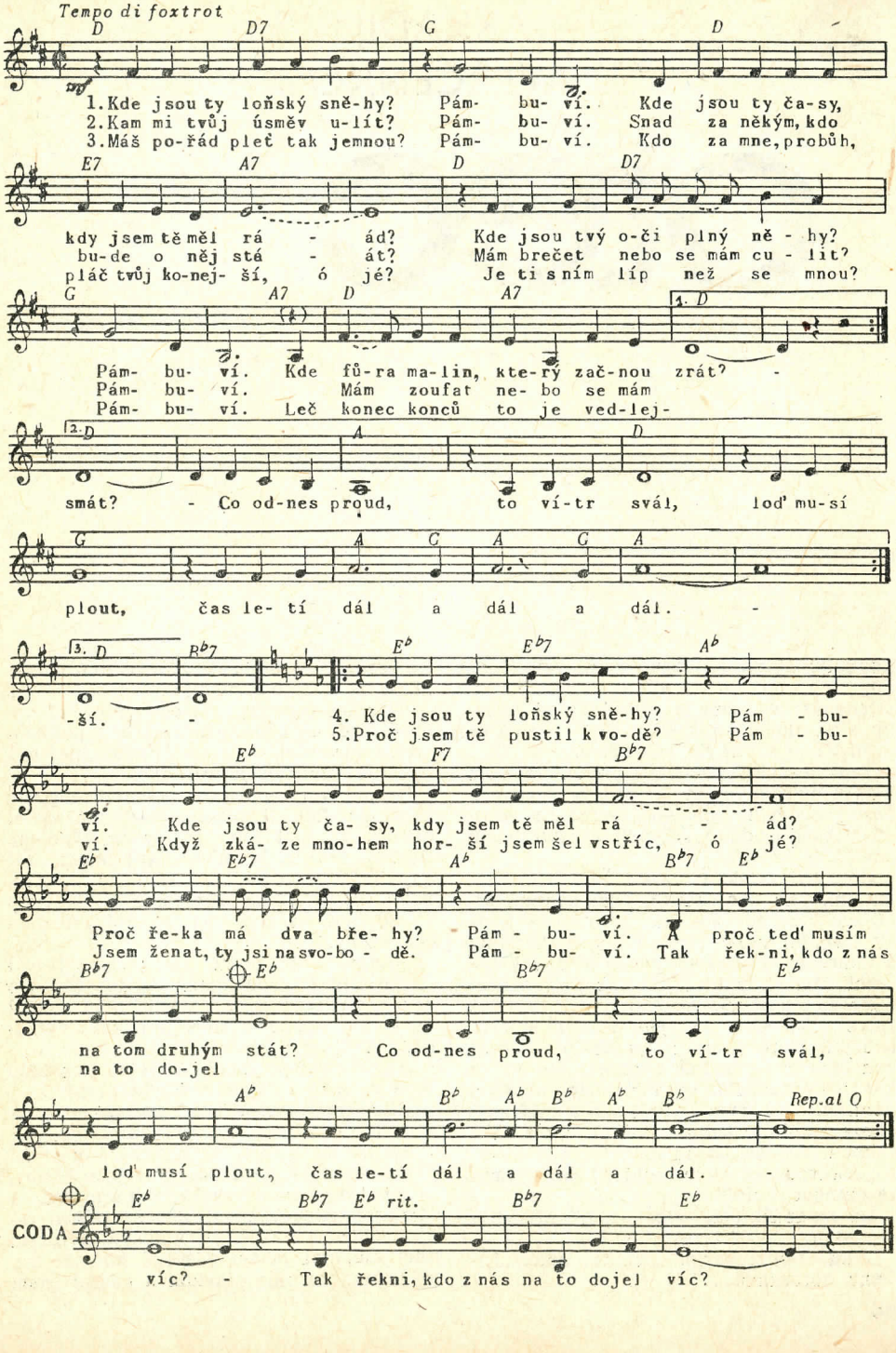
Tempo di foxtrot
D D7 G D
1. Kde jsou ty loňský sně-hy? Pám- bu- ví. Kde jsou ty ča-sy,
2. Kam mi tvůj úsměv u-lít? Pám- bu- ví. Snad za někým, kdo
3. Máš po-řád pleť tak jemnou? Pám- bu- ví. Kdo za mne, probůh,
E7 A7 D D7
kdy jsem tě měl rá - ád? Kde jsou tvý o-či plný ně - hy?
bu-de o něj stá - át? Mám brečet nebo se mám cu - lit?
pláč tvůj ko-nej- ší, ó jé? Je ti s ním líp než se mnou?
G A7 D A7 1. D
Pám- bu- ví. Kde fů-ra ma-lin, kte-rý zač-nou zrát? -
Pám- bu- ví. Mám zoufat ne- bo se mám
Pám- bu- ví. Leč konec konců to je ved-lej-
2. D A D
smát? - Co od-nes proud, to ví-tr svál, lod' mu-sí
G A C A G A
plout, čas le- tí dál a dál a dál. -
3. D B♭7 E♭ E♭7 A♭
-ší. - 4. Kde jsou ty loňský sně-hy? Pám - bu-
5. Proč jsem tě pustil k vo-dě? Pám - bu-
E♭ F7 B♭7
ví. Kde jsou ty ča- sy, kdy jsem tě měl rá - ád?
ví. Když zká- ze mno-hem hor- ší jsem šel vstříc, ó jé?
E♭ E♭7 A♭ B♭7 E♭
Proč ře-ka má dva bře- hy? Pám - bu- ví. A proč ted' musím
Jsem ženat, ty jsi na svo-bo - dě. Pám - bu- ví. Tak řek-ni, kdo z nás
B♭7 E♭ B♭7 E♭
na tom druhým stát? Co od-nes proud, to ví-tr svál,
na to do-jel
A♭ B♭ A♭ B♭ A♭ B♭ Rep. al O
lod' musí plout, čas le-tí dál a dál a dál. -
CODA E♭ B♭7 E♭ rit. B♭7 E♭
víc? - Tak řekni, kdo z nás na to dojel víc?

ARKADIJ
AVERČENKO

otec

Kdykoliv si na něj vzpomenu, vybaví se mi, jak stoupá do schodů se vzrušeně soustředěným výrazem a rozmáchlými pohyby a za ním několik svalnatých nosičů se prohýbá pod těžkým nákladem.

Tato nezvyklá představa pramení v mém mozku nejspíš ze skutečnosti, že jsem nejčastěji vídával otce, jak stoupá do schodů v doprovodu hekajících a sakrujících nosičů.

Otec byl zvláštní člověk, řekl bych originální, jiný než ostatní. Znal několik řečí, ale byly to exotické, nepotřebné jazyky jako turečtina, rumunština, bulharština a tatarština. Francouzsky ani německy neuměl. Měl silný hlas, ale tak sytý a hluboký, že mu nebylo rozumět ani slovo, když zpíval. Zaslechli jste jen podivně dunivé bublání, které jako by vycházelo ze země pod jeho nohama. Rád truhlařil, ale ani to k ničemu nevedlo. Vyráběl pouze dřevěné parníky. S každým si hrál skoro celý rok, nezapomněl ani jedinou podrobnost, a když skončil, říkával spokojeně:

„Takovou věc bych mohl prodat nejmíň za patnáct rublů!"

„A materiál stál třicet, viď," přisadila si matka.

„Buď zticha, Varjo," namítal otec. „Ničemu nerozumíš..."

„Toseví," opáčila s trpkým úsměvem. „Zato ty všemu rozumíš..."

Hlavním otcovým zaměstnáním byl obchod. Tady se přímo překonával v podivínství a prováděl — z obchodního hlediska — řadu zbytečných transakcí.

Neznal větší požitek, než dát někomu zboží na dluh. Zákazník, který mu zůstal dlužen, se stal jeho nejlepším přítelem. Otec ho zval do krámku, hostil čajem, hrál s ním šachy a cítil se smrtelně uražen, když se to matka dozvěděla a říkávala:

„Kdyby ti dal radši peníze, než hrát s tebou šachy."

„Tomu ty nerozumíš, Varjo," protestoval mírně. „Je to moc hodný člověk. Má dvě dcery, studujou na gymnasiu. Sám sloužil na vojně. Měla bys ho slyšet, když vykládá, jak to tam chodí."

„Co je nám po tom? Na vojně jich bylo — a to máme dávat všem na dluh?"

„Nic nechápeš, Varjo," postěžoval si a zamířil do kůlny ke svým parníkům.

Byl na mě hodný, ale povahy jsme měli různé. Nemohl jsem pochopit jeho záliby, tvářil jsem se skepticky k parníkům, a když mi jeden věnoval, aby mi udělal radost, chladnokrevně, s unuděným výrazem jsem ohmatal jakési dřevěné kolečko na přídi miniaturního plavidla a odešel jsem.

„Ničemu nerozumíš, Vasko," řekl zklamaně.

Četl jsem rád knížky, a on mi koupil půl tuctu rousňáků. Dodneška nechápu, proč jsem měl být u vytržení, že nemají ocasy ploché jako ostatní, ale stočené do kornoutu. Musel jsem brzy ráno vstávat, dávat jim zrní a vodu a to mě nebavilo. Za pár dní jsem vymyslel ďábelský plán — otevřu dvířka holubníku a počkám, až holubi uletí. Ale zatracení opeřenci vrtěli ocasem a seděli klidně dál. Ostatně otevřená dvířka přece jen pomohla: téže noci kočka všecky rousňáky zakousla. Ulevilo se mi, ale otec zesmutněl a tiše plakal.

Jako ve všem ostatním byl originální, měl taky nezvyklou vášeň — kupoval vzácné předměty. Od podobných nákupů si sliboval dvě věci: jednak aby nás podobný dárek všecky ohromil vzhledem, aby byl monumentální a abychom mysleli, že stál pět set rublů, zatímco otec zaplatil třicet.

Jednou se na schodech našeho domu rozlehl dupot mnoha nohou, výkřiky a supění. Vyběhli jsme na chodbu a viděli otce v čele několika nosičů, kteří se prohýbali pod něčím těžkým a prapodivným.

„Co je to?" ptala se s obavou matka.

Otec zářil a tvářil se hrdě jako někdo, kdo vymyslel báječné překvapení.

„Uvidíte," odpověděl a třásl se nedočkavostí. „Hned ho někam postavíme."

Když „ho" umístili a nosiči, obdarovaní otcem, zmizeli, ukázalo se, že to je obrovité umyvadlo s mramorovou, po celé délce prasklou deskou a červeným rozpukaným dřevem.

„Co tomu říkáte?" obrátil se otec triumfálně k domácím, kteří ho obklopili. „Kolik byste hádali?"

„A k čemu je to?" zajímala se matka.

„Ničemu nerozumíš, Varjo. Aljošo, kolik podle tebe stojí takové umyvadlo?"

Aljoša, který k smrti rád přeháněl a lichotil a vůbec byl falešná podlézavá dušička, spráskl rukama umazaným od inkoustu a strojeně vykřikl:

„To je ale nádhera! Kolik to může stát? Takových čtyřista dvacet pět rublů!"

„Che-che," zasmál se vítězoslavně otec. „A ty, Varjo, kolik myslíš?" Matka zavrtěla pochybovačně hlavou.

„Nejvýš... patnáct rublů."

„Tomu ty nerozumíš! Představ si — celý tenhle mramor, červené dřevo — pětadvacet rublů se vším všudy! Náhodná koupě! Hned ho vyzkoušíme. Marjo, přines vodu!"

Do monstrózního umyvadla nalili konev vody. Pedál nevymámil z kohoutku ani kapku tekutiny. Zato jsme zjistili, že kolem vzniklo celé jezero.

„Teče," konstatoval otec. „Musíme zavolat montéra! Marjo, běž!"

Montér spravoval umyvadlo dobrou půlhodinu, shrábl šest rublů, a když odcházel, ukradl z předsíně čepici.

Umyvadlo se u nás trvale usídlilo.

Když otec nebyl doma, všichni se s rozkoší myli v malém nástěnném umyvadélku, ale jak se k tomu přitrefil, donutil nás nadávkami, abychom se myli v jeho daru.

„Ničemu nerozumíte," huhlal.

Vyhýbali jsme se umyvadlu a měli jsme proč. Chovalo se ohavně a záludně a bylo přelétavé ve svých sympatiích. Občas projevovalo psí oddanost sestře Líze a strpělo, aby se v něm nerušeně cákala. Jindy kamarádilo s Aljošou a bylo samá ochota — poslušně jako dítě lilo průzračný pramínek na Aljošovy černé ruce a nedovolilo si žádné nepřístojnosti.

Se všemi ostatními jednalo následovně: sotva sešlápnete pedál, z kohoutku syčivě vytryskne proud vody, a jak si nedáte pozor, postříká vám břicho nebo prsa. Pak bleskově opadne a skrytě čeká, až znovu sešlápnete pedál. Skloníte se a nastavíte ruce v naději, že lapíte úskočný proud na starém místě.

Ale umyvadlo nelenuje...

Jakmile zpozoruje skloněná ramena, vyšle nový gejzír a ten se snese na vaši nic zlého netušící hlavu a krk. Hned nato zmizí, vezme si na mušku vaše nohy a zkropí je tak štědře, až zaklejete, uskočíte stranou a vezmete do zaječích. Umyvadlo i tentokrát nad vámi zvítězilo.

Někdy se pramínek kroutil jako had na všecky strany a pitvořil se. Museli jste běhat kolem toho obludného krámu, abyste zachytili nepolapitelný, mrštný proud. Později nás napadlo uspořádat zátah: rozestavili jsme se kolem, natáhli desítky rukou a pramínek vehnaný do úzkých přece jen někoho obšťastnil, ať kličkoval jak chtěl.

Po čase se na schodech ozval známý dupot a hekání... To otec v čele armády nosičů přinášel nový dar.

Bylo to prazvláštní procesí.

Vpředu tři muži vlekli obrovský čtverec s otvorem uprostřed, za nimi dva nesli podivně vysoustruhovanou tyč a vzadu uzavírala průvod další dvojice, s velikánským glóbusem a skleněnou polokoulí z mléčného skla, velkou jako střecha menší kůlny.

„Co je to?“ zeptala se matka s utajeným zděšením.

„Lampa,“ vysvětloval vesele otec.

„Já myslela, že je to reklamní stojan.“

„Pořádný kousek, co?“ navázal otec. „Půl hodiny jsem smlouval, než slevili.“

Lampu postavili vedle umyvadla. Sahala až ke stropu a působila prapodivně a krajně nemotorně. Těžká, nevzhledná, připomínala jakousi obludnou africkou rostlinu.

„Co myslíš, Aljošo... Kolik stála?“

„Tři tisíce!“ plácl přesvědčivě Aljoša.

„Che-che! A ty, Varjo?“

Matka v koutku tiše plakala.

Otcovo nadšení naráz vyprchalo, rozpačitě k ní přistoupil, sklonil se a políbil ji něžně do vlasů.

„Božínku, Varjo! Ničemu nerozumíš!... Vasko! Kolik bys dal za takovou lampu?“

„Sedm tisíc,“ řekl jsem a obešel ji kolem dokola, „jen aby ji odsud uklidili.“

„Ty tomu tak rozumíš!“ znejistěl otec.

Ukázalo se, že lampa je pokrevně spřízněna s umyvadlem. Sotva jste do ní vlili petrolej (čtrnáct liber), okamžitě vytekl a zamořil vzduch. Když ji montér opravil (týž, co ukradl čepici), pozřela obrovský černý knot a tvrdošíjně ho odmítala vydat. Nakonec jsme knot vytáhli kleštěmi a rozhořel se, ale začoudil celý pokoj, až nás přišli zachraňovat a nabízeli nám nezištnou pomoc při vynášení věcí a hašení ohně.

Hromotlucká lampa vydávala mikroskopické světélko, jaké doutná v lampičce u ikon, tiše praskala a uštěpačně pomlaskávala rudým jazykem.

Otec před ní stával v němém nadšení.

Kdysi se na chodbě znovu ozval povědomý hluk, rachot a výkřiky.

„Co je to zas?“ vyskočila matka.

„Hodiny!“ oznámil otec se šťastným úsměvem.

To byl nejpřekvapivější, nejneslýchanější otcův nákup.

Po gigantickém ciferníku se usilovně prohánějí ručičky a nedbají ani času, ani toho, kdo by je chtěl zadržet. Dole se hrozivě klátilo obrovité kyvadlo s téměř třímetrovým rozkyvem a vpředu těžce a chrčivě odfukoval mechanismus jako uštvaný nosorožec nebo člověk napůl udušený polštářem.

Kdo ty hodiny vyrobil? V kterém opilém, nenormálním, alkoholem rozpáleném mozku se zrodil nápad sestrojit tenhle nesmyslně neohrabaný přístroj s každou součástkou chorobně zveličenou jako v horečnatém snu, s nelogickým chodem a opilé odpornym dechem, dechem jejich tvůrce, který možná skončil někde za plotem následkem deliria tremens, rozhlodán revmatismem a dnou?

Hodiny zaujaly místo vedle umyvadla a lampy, vzájemně se okoukly a hned jim bylo jasné, jak se mají chovat v téhle domácnosti.

Kyvadlo úprkem přebíhalo od stěny ke stěně a pokoušelo se nás děti porazit, kdykoliv jsme se snažily proklouznout kolem. Mechanismus vrčel, chrchlal a sténal jako člověk v poslední hodince a ručičky skotačily na ciferníku, střídavě se rozbíhaly a zase sbíhaly a kroužily v divém bakchantském reji.

Otec si umínil, že nás podřídí jejich času, ale brzy poznal, že bychom obědvali v noci, spali v poledne a za týden by nás vyloučili ze školy, protože bychom tam chodili v jedenáct v noci.

Hodiny nám sloužily jako sportovní, nikde nevídané nářadí... Popadli jsme tříletou sestřičku Olju a vysadili ji na grandiózní kyvadlo. Klepala se strachy, oběma rukama se držela křečovitě tyče a lítala ze strany na stranu k všeobecnému veselí okolní mládeže.

Matka pojmenovala tenhle pokoj „pokoj hrůzy“.

Celý den se odtud šířil dusivý zápach petroleje a zurčela voda, která vytékala z umyvadla na podlahu. Každou noc nás budilo a lekalo děsivé hekání hodin, vystřídané občas zlověstně chraplavým chechtotem a ržáním.

Jednou, když jsme se vrátili ze školy a hrnuli se houfně do našeho oblíbeného pokoje, abychom si pohráli s hodinami, poděšeně a překvapeně jsme ucouvli. Pokoj byl prázdný a jen tři čerstvě natřené čtverce na podlaze označovaly místa, kde stávaly otcovy dary.

„Co jsi s nimi udělala?“ zeptali jsme se matky.

„Prodala jsem je.“

„A dali ti hodně?“ vyzvídal otec, který dosud mlčel.

„Tři ruble. Jenomže ne oni mně, ale já jim... Aby to odnesli. Nikdo to nechtěl ani zadarmo...“

Otec sklonil hlavu a po prázdném pokoji se rozlehl jeho přidušený šeptot:

„Ničemu nerozumíš!“

Teď můj otec zemřel.

PŘELOŽILA ALENA MORÁVKOVÁ

Z KNIHY KÁMEN NA KRKU, KTERÁ VYJDE V ODEONU.

BĚLÁSEK

Hudba: Jaroslav Dudek / Text: Zdeněk Borovec
Z repertoáru skupiny Karla Duby, zpívá Dana Hobzová
© 1967, PANTON, Praha

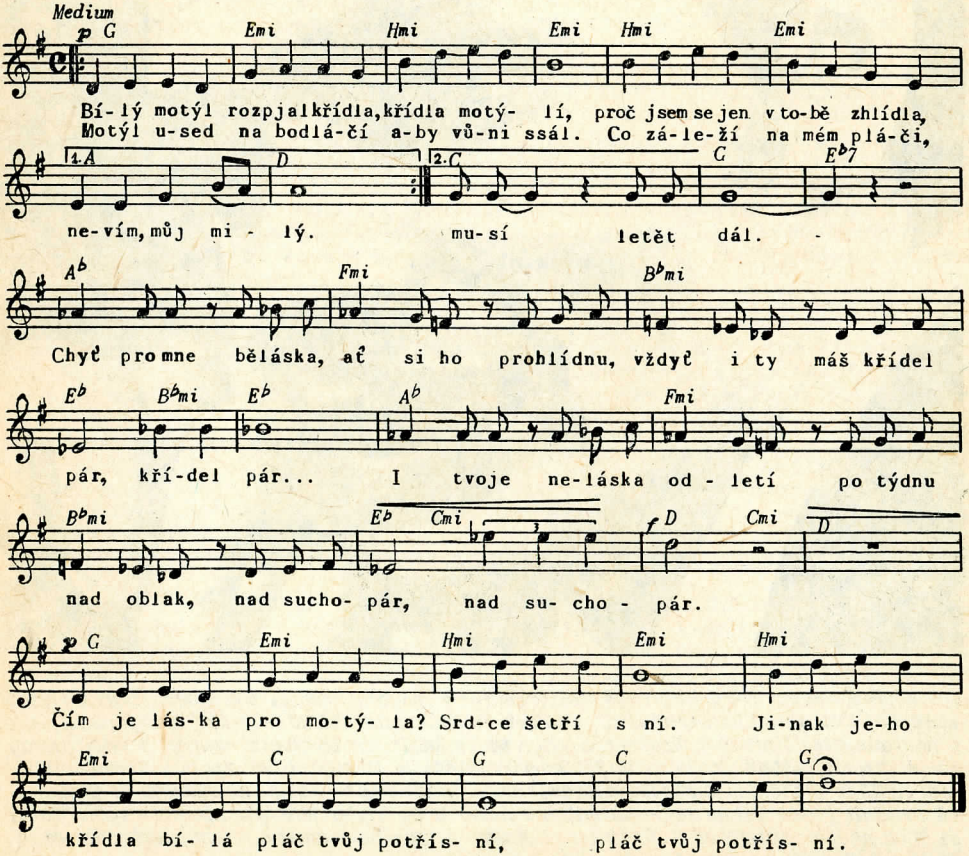

Engelbert Humperdinck

Ještě před dvěma roky nepřevyšoval jeho roční příjem hranici 500 liber. Když se jeho ženě Patricii narodilo druhé dítě, chlapec Jason, musel žádat o státní podporu. Zpíval v podřadných dělnických klubech a když už se zdálo, že se životní standard jeho rodiny zcela zhroutí, udělal náhle oslňující kariéru. Dnes je Humperdinck spolu s Tomem Jonesem nejlépe placeným anglickým zpěvákem, s každou jeho novou nahrávkou se v samotné Británii prodá kolem jednoho miliónu desek a do klubu jeho příznivců se týdně hlásí až 3000 nových ctitelů od 7 do 60 let. A Humperdinck má námět k přemýšlení: jak vrtkavé je štěstí a jak nepřímočará je cesta k úspěchu.

Jeho VLASTNÍ JMÉNO je Gerry Dorsey. NARODIL SE 3. května 1936 v Madrasu v Indii (rodnou zemi má tedy společnou s Cliffem Richardem) a pochází z početné rodiny — má sedm sester a dva bratry. PŮVODNÍM POVOLÁNÍM byl technik. Je vysoký a štíhlý, má hnědé oči a černé vlasy.

V roce 1958 vydal, ještě pod svým jménem, PRVNÍ DESKU Mr. Music Man, debutoval v televizním pořadu „Oh Boy!" a i když se většího úspěchu nedočkal, začal se prosazovat a jeho KARIÉRA POMALU ROSTLA. Známý zpěvák Adam Faith ho tehdy nazval hvězdou budoucnosti. V té době se Gerry Dorsey seznámil s Gordonem Millsem — tehdy ještě členem skupiny Viscounts — který, jak uvidíme, měl později hlavní zásluhu na tom, že se Faithova slova vyplnila. Bydleli spolu v pověstném „Rock'n'rollovém domě", v němž sídlily přední rockové hvězdy tehdejší doby — Billy Fury, Joe Brown, Frank Ifield.

V roce 1961 se však Dorsey v Manchestru zhroutil a jeho slibně se vyvíjející kariéru přervala TĚŽKÁ NEMOC, která ho na celých 12 měsíců připoutala na nemocniční lůžko. Když se konečně po dlouhé přestávce vrátil na hudební scénu, zjistil, že je zcela ZAPOMENUT. Pracovních příležitostí měl málo a protože se mezitím oženil a narodila se mu dcera Louise, nastala jeho rodině KRUŠNÁ LÉTA.

Z nouze mu pomohl jeho přítel GORDON MILLS, který se mezitím proslavil jako objevitel a osobní a nahrávací manažér Toma Jonese. Zdatný Mills se především rozhodl k pozoruhodnému a dosti riskantnímu tahu: PŘEKŘTIL Dorseyho na Engelberta Humperdincka, neboť jméno takového typu si prý lidé nejlépe zapamatují! Pravým majitelem tohoto jména je ovšem skladatel vážné hudby, autor opery Perníková chaloupka. Zpočátku toto jméno vyvolávalo mnoho diskusí a smíchu, možná však právě proto si je lidé skutečně zapamatovali a potvrdili tak Millsovu teorii.

První dvě desky, které Gordon Mills s Humperdinckem natočil, prošly v Anglii bez úspěchu, nejspíše proto, že kvalita písní Stay a Dommage nebyla nijak valná. PRVNÍ VELKÝ PRŮLOM v Humperdinckově kariéře přinesla jeho účast v populární soutěži pěveckých teamů, která se koná v belgických lázních Knokke. Stalo se již pomalu tradicí, že každoročně se některý člen britského družstva stane po svém soutěžním vystoupení velkým idolem v zemích Beneluxu. V roce 1965 Dave Berry, o rok později Engelbert Humperdinck a konečně vloni Rog Whittaker měli toto nečekané štěstí. Humperdinckova deska DOMMAGE rázem vyletěla na první místo belgické a holandské Hit-Parade a ještě v noci po vystoupení v Knokke byl zpěvák zahrnut nabídkami na vystoupení v různých západoevropských zemích.

DOMA v Anglii SE Humperdinck PROSLAVIL až začátkem loňského roku, kdy se na trhu objevila jeho nahrávka americké country balady RELEASE ME, která se stala velkým světovým hitem (prodaly se přes 3 milióny desek) a ještě v době vzniku tohoto článku se nachází v prvé padesátce britského žebříčku. S obdobným úspěchem pak Humperdinck v průběhu roku vydal dvě další malé desky s písněmi There Goes My Everything a The Last Waltz.

Na svých deskách zpívá Humperdinck hlavně BALADY, ovlivněné stylem country-and-western, v nichž vynikne jeho VELKÝ HLASOVÝ FOND a krásné zabarvení hlasu. Bohužel písně samotné nejsou někdy zdaleka tak kvalitní jako Humperdinckův přednes, což platí především o posledním hitu The Last Waltz, přímo vzorové ukázce toho, čemu se říká kýč. Na svých koncertech zpívá Humperdinck také skladby rock'n'rollové oblasti, je však zřejmé, že publikum všech věkových oblastí si ho oblíbilo především jako zpěváka balad.

Dalším cílem jeho kariéry je FILM. Humperdinck zatím dostal kolem šesti nabídek od filmových společností z Hollywoodu a již v tomto roce má začít s natáčením. Film a desky také Humperdinck uvádí jako své HLAVNÍ KONÍČKY. Jeho oblíbeným zpěvákem je Tom Jones, s kterým bývá často srovnáván, ze skupin má nejraději Beach Boys, z orchestrů Quincy Jonese a za nejlepšího skladatele považuje Burta Bacharacha a Gordona Millse (jenž složil mj. píseň The Last Waltz). Z jídel dává přednost staroindickému kořeněnému curry, mezi nápoji si oblíbil whisky. V loňském roce si konečně mohl pořídit auto značky Jaguar a užít si svou první dovolenou v Portugalsku. Jezdí rád na koni a na vodních lyžích. BYDLÍ stále v londýnské čtvrti Hammersmith.

JEHO NEJVĚTŠÍ AMBICÍ je vytvořit roli v seriózním filmu a vystoupit jako hvězda večera na proslulé londýnské scéně Palladium.

JAROMÍR TŮMA

ROKOKO

Snímky z poslední premiéry
Listy důvěrné.

Foto Sochůrek

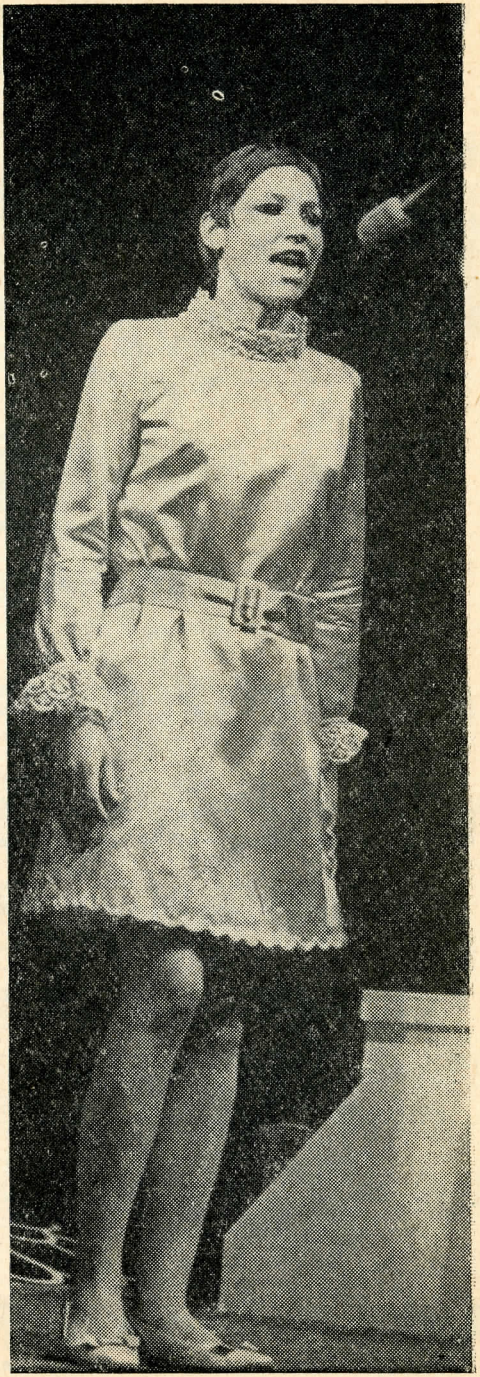

VETEŠNÍK

Hudba: Ladislav Štaidl / Text: Rostislav Černý

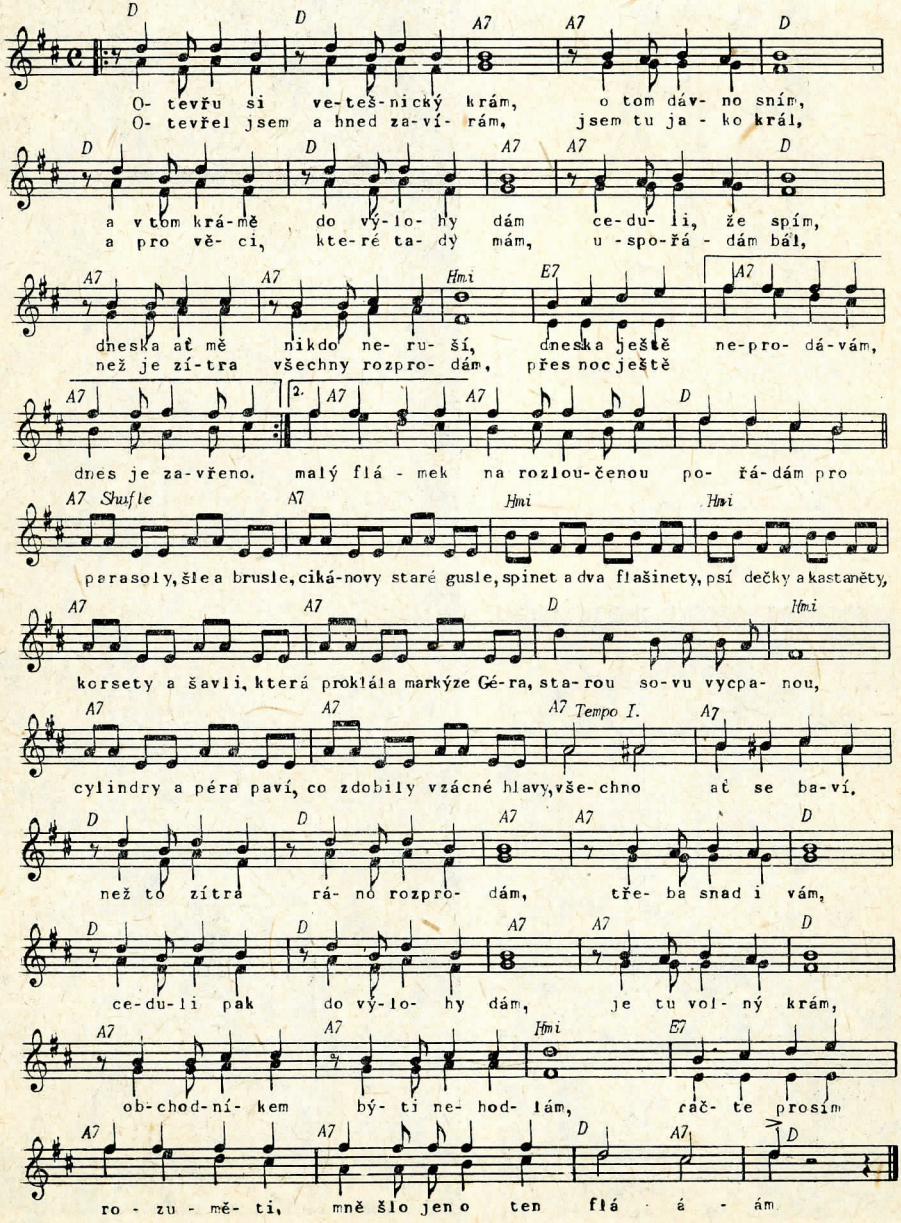

z dílny skupiny pastýři

STUŽKU TI KOUPÍM

Hudba: Petr Hannig / Text: Petr Hannig a Jan Konstantin
Zpívají Karel Bláha a Lilka Ročáková
© 1967 PANTON, Praha

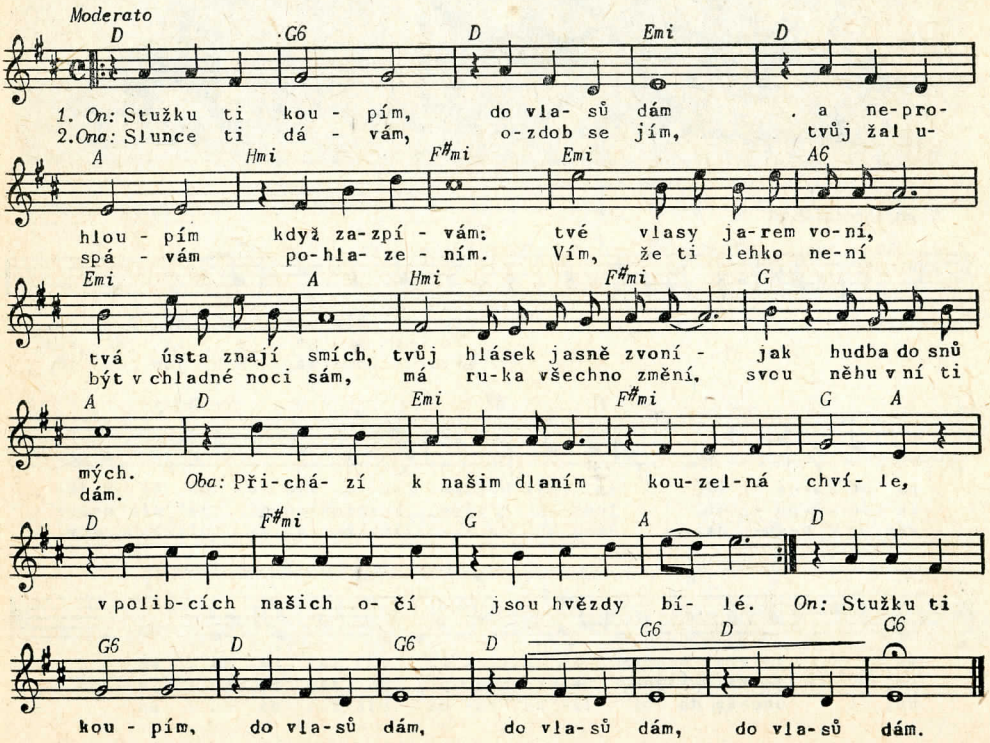

OVEČKA

Pastorelní beat

Hudba i text: Petra Černocká / Zpívá Petra Černocká

PETR HANNIG

Foto Jasanský

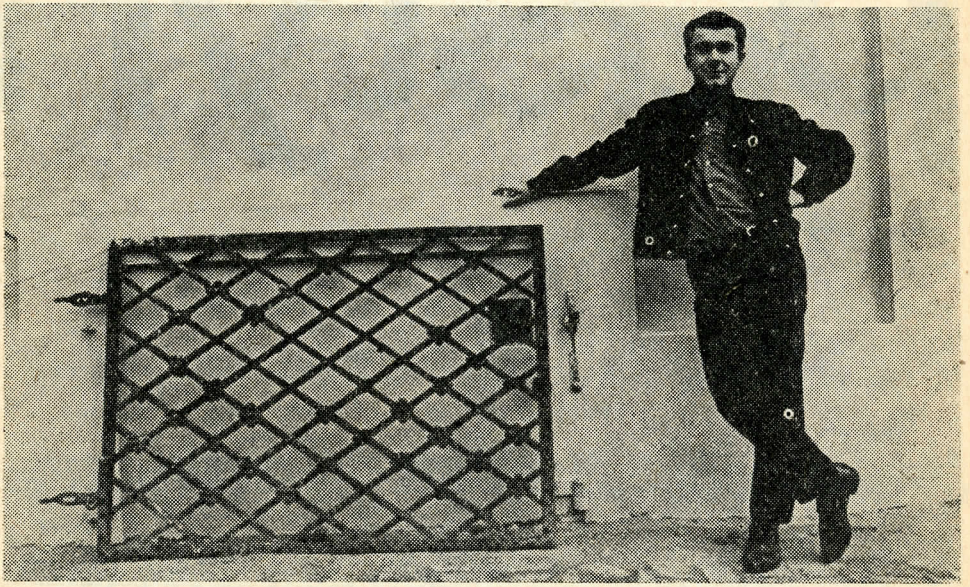

Pastorelní beat

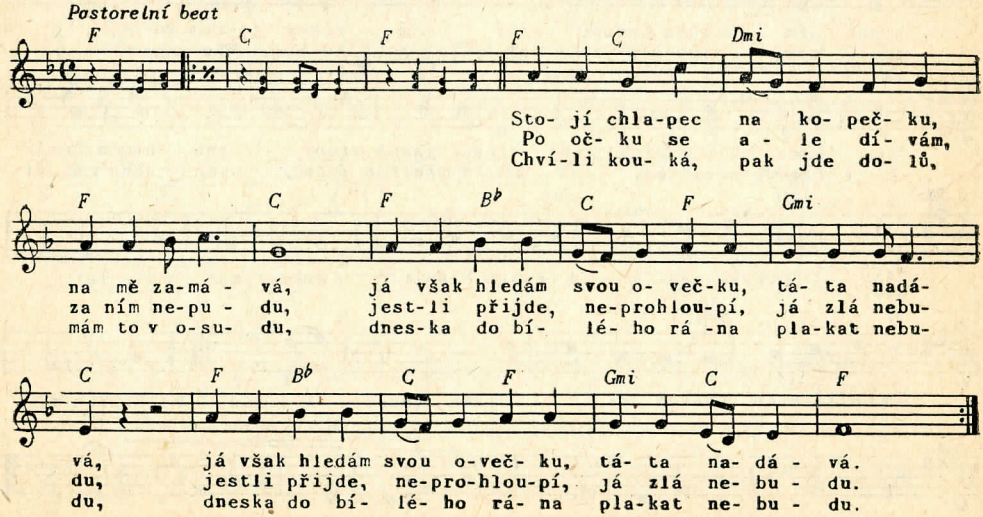

KOUPÍM SI NOVÉ BOTY

Hudba: Petr Hannig / Text: Petr Hannig, Pavel Svoboda
Zpívá Milan Klipec

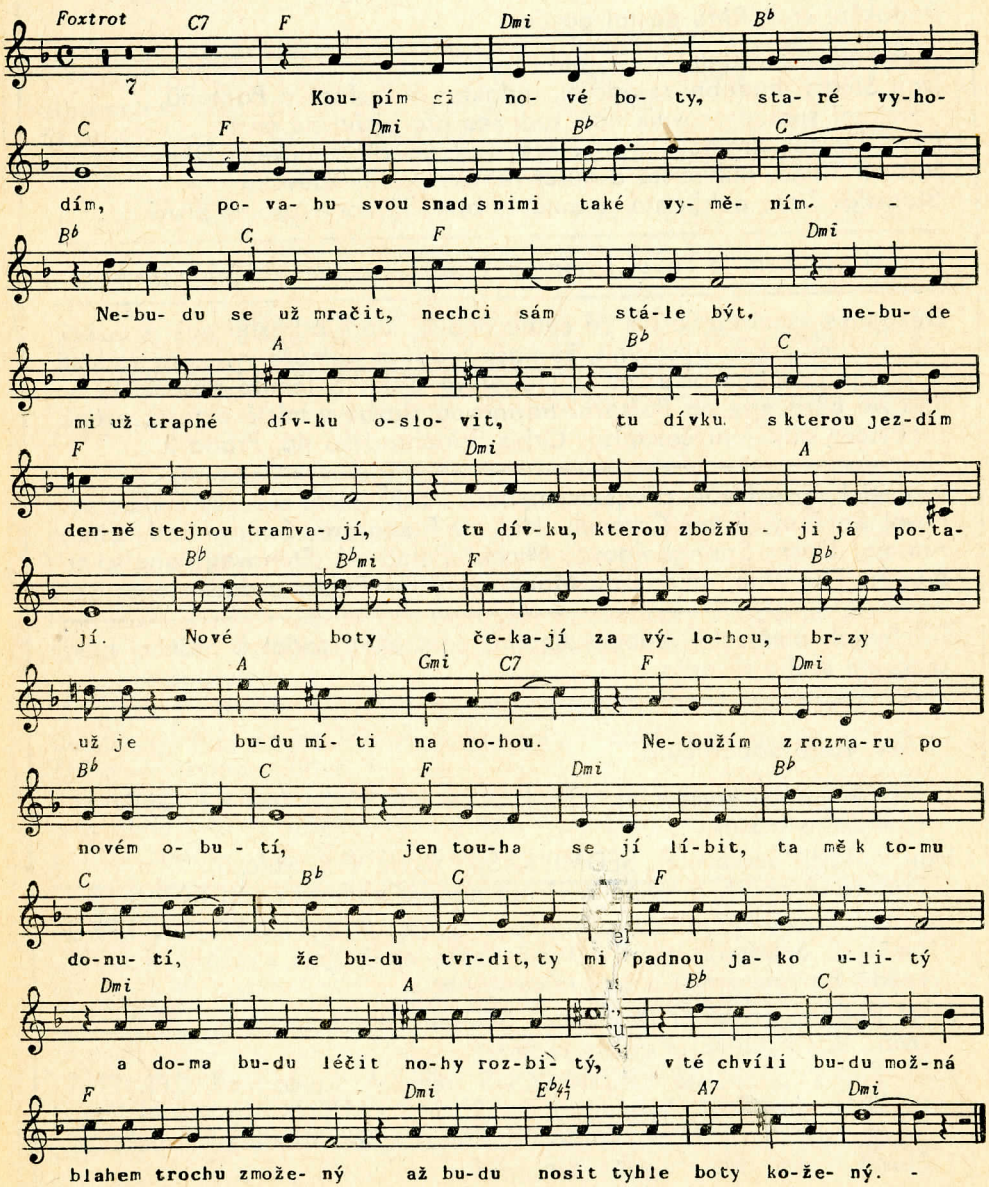

Představujeme vám redakční kruh:

P. Dostál, A. Fuchs, M. Kovářík, J. Podaný, J. Škvorecký, I. Štědrý, St. Titzl, J. Tůma, J. Vedral, I. Verner, I. Vyskočil.

Redakční kruh RMS dostal posilu:

Aleš Fuchs, divadelní kritik, publicista
Ivan Štědrý, hudební skladatel, redaktor Mikrofóra a Pantonu, externí spolupracovník naší redakce pro písňovou část
Pavel Dostál, dramatik a umělecký vedoucí olomouckého DEXu
Jaromír Tůma, publicista a autor rubriky profily zpěváků
Stanislav Titzl, publicista a autor rubriky Historie psaná písničkou

---

Novým grafikem je Pavel Jasanský, výtvarník a umělecký fotograf.

Děkujeme všem čtenářům za četné dopisy, které adresují naší redakci, ale musíme znovu upozornit, že naše redakce nemůže vyřizovat žádosti o předplatné časopisu ani o jednotlivá čísla. S těmito požadavky se laskavě obracejte na Poštovní novinovou službu v místě okresu, event. Odbytové oddělení časopisů, Orbis, Vinohradská 46, Praha 2.

V příštích číslech vám představíme naše i zahraniční zpěváky a skupiny: Pavel Spálený, Karel Černoch, Helena Blehárová, Sonny and Cher, Adamo, Dusty Springfieldová, Michel Polnareff, Donovan, anglickou skupinu The Who, americkou Mamas and the Papas a další.

Jiří Štaidl, umělecký vedoucí Apolla, nám slíbil zadat k otištění nový program svého divadla.

FILMY, které doporučují:

Josef Škvorecký, spisovatel: PĚT HOLEK NA KRKU (režie E. Schorm). Protože je krásný.

Ivan Vyskočil, spisovatel: SEDMIKRÁSKY (režie V. Chytilová). Protože je hezký, a nejpěknější na něm je kamera pana Kučery.

Jaroslav Pacovský, redaktor Mladého světa: PĚT HOLEK NA KRKU (režie E. Schorm). Jeden z filmů české nové vlny, z něhož si může každý, ba i milovníci opery, něco vybrat.

Josef Podaný, redaktor Mikrofóra: SEDMIKRÁSKY (režie V. Chytilová). Protože je hezký.

Aleš Fuchs, publicista: RUDOVOUS (režie A. Kurosawa), ČERVENÁ PUSTINA (režie M. Antonioni), HOŘÍ, MÁ PANENKO (režie M. Forman), ŠTĚSTÍ (režie A. Vardová). Protože jsou to filmy, z nichž se člověk hodně dozví o sobě a o světě.

DILIA Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

Franz Kafka: DOPISY MILENĚ. Pásmo pro divadlo jednoho herce. Uspořádal František Kafka. Přeložili D. Eisnerová a F. Kafka
Sławomir Mrožek: KVARTET. Přeložila H. Stachová
Sławomir Mrožek: DŮM NA HRANICI. Aktovka. Přeložila H. Stachová
Friedrich Dürrenmatt: NOVOKŘTĚNCI. Komedie o dvou dílech. Přeložil Bohumil Černík
Matteo Bandello: MOJE ŽENA – TVOJE ŽENA. Komedie o třech dějstvích (osmi obrazech). Překlad a dramatizace O. Kautský
TŘIKRÁT ŽENA. Tři aktové hry.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, Celetná 25, Praha 1 - Staré **Město, telefon 628-31**

Výběr novinek taneční, jazzové a zábavné hudby z notové edice SUPRAPHONU:

Rytmus a melodie 44, klavírní album Kčs 8,–
Žádaná a oblíbená edice výběru tanečních písní, našich i zahraničních pro zpěv a klavír: Bacharach: Měj nebo neměj si mě rád. – Loesser: Venku je déšť a mráz. – Ondráček: Kateřina, aj.
Malý taneční soubor 86 Kčs 13,–
Pokračování edice určené pro malé taneční soubory s výběrem posledních novinek: Boulanger: Můj pláč. – Olivieri: Věřím dál. – Bécaud: Růže kvetou dál, aj.
Malý taneční soubor 87 Kčs 13,–
Obsahuje: Měj mě trochu rád. – Rekviem. – Lady Jane, aj.
Zpíváme s kytarou 99
Pokračování edice nejznámějších tanečních písní v úpravě pro zpěv s doprovodem kytary: Štaidl: Dlouhá báj. – Jürgens: Proč odmítáš slunce pálit. – Svoboda: Vzdálený hlas aj.

repertoár malé scény
Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašinková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 11. prosince 1967. — NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.
© Orbis 1968 — F-10*80065
Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

POSLOUCHEJTE VŠICHNI LIDÉ

Beatová koleda / Hudba i text: Petr Hannig
Zpívá Petra Černocká

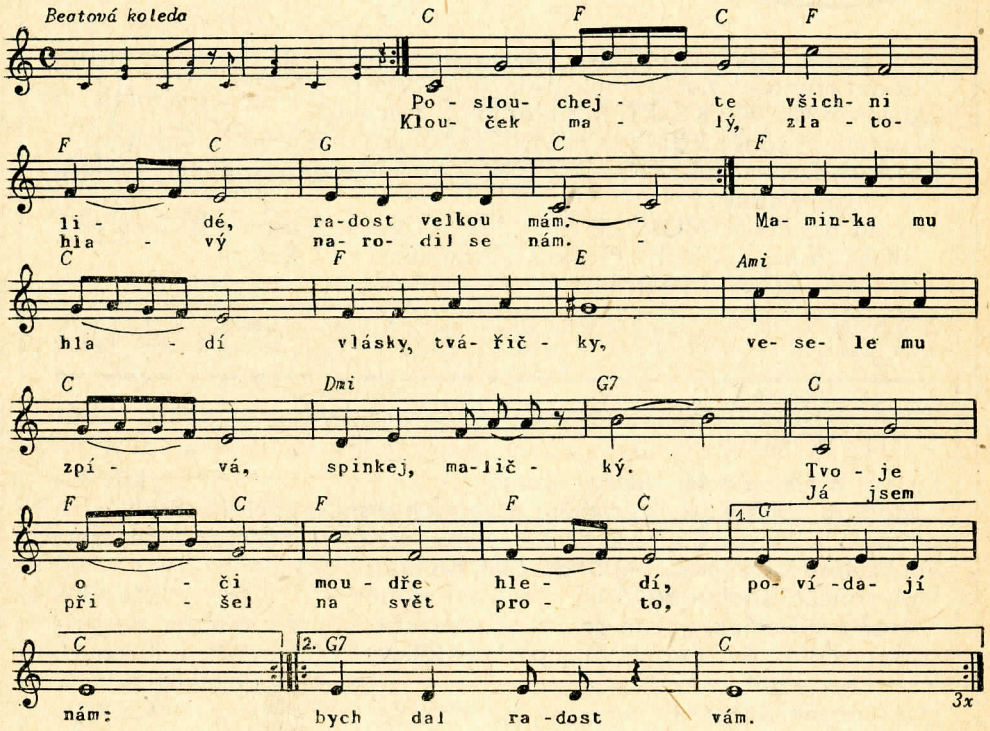

PETR HANNIG

jednadvacetiletý skladatel a dirigent skupiny „Pastýři". Studuje na pražské konzervatoři skladbu a varhany. Většinu věcí pro skupinu nejen píše, ale i aranžuje. Spolupracuje s ústeckým textařem Pavlem Svobodou a zpěváky Lilkou Ročákovou, Petrou Černockou, Milanem Klipcem a Karlem Bláhou. – Na jaře skupina podnikla zájezd do Sovětského svazu. Líbila se. Zvlášť instrumentace a pojetí beatových věcí.

Petr Hannig říká: „Chceme hrát něžný beat." (Foto Jasanský)

RMS 1

SALLY SELLINGOVÁ

FOTO PAVEL JASANSKÝ